

H. Rossier

**BESCHOUWINGEN OVER
HET BOEK EZRA**

REVISIE 2009

Oude Sporen 2009

INHOUD

Inleiding	3
Hoofdstuk 1 en 2 – Eerste uittocht.....	7
Hoofdstuk 3 - Het altaar en de fundamenten van de tempel	15
Hoofdstuk 4 - Het werk onderbroken.....	26
Hoofdstuk 5 en 6 - Opwekking - Oprichting van de tempel.....	30
Hoofdstuk 7 - Ezra	43
Hoofdstuk 8 – Tweede uittocht.....	47
Hoofdstuk 9 en 10 - Reiniging van het volk	53

INLEIDING

In het derde of vierde jaar ¹ van Jojakim, de koning van Juda, en in het eerste jaar van Nebukadnezar, de koning van Babel, was deze laatste tegen Jeruzalem opgetrokken, had het belegerd (Dan. 1:1), Jojakim gevangen genomen en met koperen ketenen geboeid om hem naar Babel weg te voeren (2 Kron. 36:6). Hij had bij die gelegenheid een deel van het gerei van het huis des Heren meegenomen om er de tempel van zijn god mee te sieren (2 Kron. 36:7; Ezra 1:7; Dan. 1:2). Ook had hij een zeker aantal jongelingen naar Babel weggevoerd, die hetzij tot het koninklijk geslacht of wel tot de adel behoorden (Dan. 1:3).

De Chaldeeuwse vorst schijnt daarna andere maatregelen jegens de gevangen koning te hebben genomen, want we zien deze weer hersteld op zijn troon te Jeruzalem, waar hij elf jaar regeert (2 Kron. 36:5; 2 Kon. 23:36). Maar drie jaar nadat hij weer in het bezit van zijn koninkrijk gekomen was, kwam Jojakim in opstand tegen Nebukadnezar. Deze trok niet persoonlijk tegen hem op, omdat hij elders in beslag genomen werd. Tot het eind van zijn bewind werd Jojakim echter op aandrijving van de koning van Babel door vijandelijke troepen Chaldeeën, Syriërs, Moabieten en Ammonieten bestookt. Naar Jeremia's profetie stierf Jojakim een gewelddadige dood, zijn lijk werd weggesleept en over de muur van Jeruzalem heen naar buiten geworpen; overdag blootgesteld aan de hitte en , s nachts aan de koude, werd hij "met een ezelsbegravenis begraven". Toch wordt gezegd dat hij "met zijn vaderen ontsliep" (2 Kon. 24:6), een uitdrukking die zou kunnen

¹ Zie Dan. 1:1; Jer. 25:1. Het oude testament biedt ons dikwijls deze verschillen in berekening, doordat een gedeelte van een jaar voor een heel jaar geteld wordt.

betekenen dat hij eerst een plaats in de koninklijke graven gehad heeft.

Jojachin (of Jechonia) volgde zijn vader Jojakim op, maar regeerde slechts drie maanden. Op hem en zijn volk deed Nebukadnezar nu zijn toorn neerkomen, die zich in zijn hart opgehoopt had door het valse en trouweloze gedrag van Jojakim. De knechten van de koning van Babel “trokken tegen Jeruzalem op; en de stad werd belegerd. Nebukadnezar, de koning van Babel, kwam zelf vóór de stad, terwijl zijn knechten haar belegerden. Toen ging Jojachin de koning van Juda, uit tot de koning van Babel, hij, zijn moeder, zijn dienaren, zijn vorsten en zijn hovelingen.

En de koning van Babel nam hem gevangen in het achtste jaar van zijn regering. Hij voerde vandaar weg al de schatten van het huis des Heren en die van het koninklijk paleis; en van alles wat Salomo, de koning van Israël, gemaakt had in de tempel des Heren, haalde hij het goud af, zoals de Here gesproken had. Hij voerde geheel Jeruzalem, al de vorsten en al de weerbare mannen - tienduizend mannen - in ballingschap, ook al de handwerkslieden en de smeden; niemand werd overgelaten behalve de armen van het volk des lands. Hij voerde Jojachin in ballingschap naar Babel” (2 Kon. 24: 10-15). Later liet Evil-Merodach, de zoon en opvolger van Nebukadnezar, in het jaar van zijn troonsbestijging Jojachin uit de gevangenis halen, stelde zijn zetel boven die van de koningen die met hem in Babel waren, en onderhield hem aan zijn hof zolang hij leefde (2 Kon. 25:27-30).

Nadat Jojachin gevangen weggevoerd was, had Nebukadnezar diens oom, Zedekia, tot koning aangesteld en hem doen “zweren bij God” hem trouw te blijven. Maar Zedekia ontheiligde de naam des Heren door zijn eed te verbreken en tegen Nebukadnezar te rebelleren. Deze kwam nu met zijn hele leger naar Jeruzalem en vermeesterde de stad na een vreselijk beleg van twee jaar, dat de inwoners van de stad in hongersnood bracht. Zedekia werd gevangen genomen, zijn zonen werden voor zijn ogen geslacht en zelf werd hij met uitgestoken ogen

en geboeid met koperen ketenen naar Babel gebracht. Priesters, tempelwachters en krijgslieden werden gedood; de tempel en de huizen van Jeruzalem verbrand; de stadsmuren omvergehaald. Al het goud, zilver en koper van het huis des Heren werd meegenomen. "De rest van het volk, die nog in de stad was overgebleven, en de overlopers die naar de koning van Babel overgelopen waren, - de rest van de menigte voerde Nebuzaradan, de bevelhebber van de lijfwacht, in ballingschap. Slechts enigen van de armen van het land liet de bevelhebber van de lijfwacht achterblijven als wijngaardeniers en als landbouwers" (2 Kon. 25:11 en 12).

Wat we zojuist uiteengezet hebben volgens de verhalen in de bijbel, bewijst dat de wegvoering naar Babel in drie verschillende tijdperken heeft plaats gehad; de eerste bij het begin van de regering van Jojakim, de tweede tijdens de korte regeringsperiode van Jojachin, de derde tenslotte in het elfde jaar van Zedekia. De laatste twee waren het verschrikkelijkst, maar van de eerste af dateren de zeventig jaren van de ballingschap, voorspeld door de profeet Jeremia (2 Kron. 36:21; Dan. 9:12; Jer. 25:1, 11 en 12; 29:10, waar "de zeventig jaren voor Babel voorbij zullen zijn", d.w.z. vanaf het eerste jaar van Nebukadnezar; vgl. Jer. 25:1).

Die eerste wegvoering droeg een zeer bijzonder karakter, niet, zoals de tweede en derde door de verwoestingen en de menigte der weggevoerden, maar door de plundering van de tempel des Heren, die beroofd werd van de kostbare voorwerpen die bij de eredienst gebruikt werden (Dan. 1:2; Ezra 1:7; 2 Kron. 36:7). Bij het herstel van Juda werden al die voorwerpen, ten getale van 5400, teruggegeven (Ezra 1:9-11). Ja, dit was het meest kenmerkende van deze exodus, die de overgeblevenen van het volk weer in hun land zou doen terugkeren. De overheersende trek van het begin van deze zeventig jaren is dat de heerlijkheid van de tempel, van de dienst des Heren, zelf in ballingschap weggevoerd werd. Weinig jaren daarna, toen Jojachin gevangen zat, zag Ezechiël bovendien de heerlijkheid des Heren als het ware met

leedwezen dit huis, waarvan Hij voor immer zijn woning had willen maken, verlaten. Nog eens weinig jaren later werd de tempel, van zijn laatste sieraden ontbloot, verbrand en tot een puinhoop gemaakt.

De ballingschap dateert dus vanaf deze eerste periode. Door de afgoderij van het volk en zijn koningen was God onteerd. Of de kostbaarheden in zijn tempel bleven staan, dan wel in een afgodstempel te Babel gezet werden, zat daarin nu zo'n groot verschil? Zo moet men dan in dit feit het wezenlijke karakter zien van het begin van de ballingschap. Tevoren had iets dergelijks nog nooit plaats gehad. Toen Hizkia tegen Sanherib was opgestaan, had hij hem wel al het zilver dat zich in de tempel bevond, gegeven, en om de schatting te voldoen de deuren en de posten van hun gouden belegging ontdaan (2 Kon. 18:15 en 16), maar de voorwerpen van de eredienst had hij niet aangeraakt. In veel groter mate had Nebukadnezar zich meester gemaakt van alle schatten van het huis van God, en het gerei stuk geslagen dat Salomo op bevel des Heren gemaakt had; maar, ik herhaal, een ontwijding zonder weerga: een afgodstempel tooien met de voorwerpen van de dienst van de ware God, had alleen onder Jojakim plaats. De goddeloze Belsazar met zijn rijksgroten, vrouwen en bijvrouwen, had de bedoeling door het drinken van wijn uit de heilige vaten, ter ere van zijn afgoden de overwinning van de valse goden op de ware God te vieren en ze in het openbaar tegenover de Here te stellen. Diezelfde nacht gaf God het antwoord door oordeel en dood. Daniël, die met zijn metgezellen aan het begin van de zeventig jaren uit Jeruzalem in ballingschap was meegevoerd, werd de profeet van dit oordeel (Dan. 5). In het eerste jaar van Darius de Mediër kreeg hij door het lezen van Jeremia het inzicht dat het eind van de ballingschap nabij was. Hij verootmoedigde zich toen voor het volk en werd getuige van het herstel van Juda in het eerste jaar van Cyrus, want in het derde jaar van deze koning was hij nog in Babel ,Ezra 1:1; Dan. 10:1).

HOOFDSTUK 1 EN 2 – EERSTE UITTOCHT

Het eerste jaar van Cyrus (of Kores) geeft het eind van de ballingschap aan, zoals het eerste jaar van Nebukadnezar daarvan het begin had aangegeven.

Kores onderneemt het herstel van het volk en van de tempel. Zijn eerste zorg is het gerei van de eredienst, dat eens door Nebukadnezar in het huis van zijn god geplaatst was, aan de Joden terug te geven. De Perzische koning was zich zijn roeping bewust en wist wat God tevoren door de profeten over hem had voorgezegd. Daniël kon hem over deze dingen inlichten. Jesaja had gezegd:

“Die tot Kores zeg: Mijn herder, hij zal al mijn welbehagen volvoeren door tot Jeruzalem te zeggen: Het worde herbouwd en de tempel worde gegrondvest” (Jes. 44: 28). Kores zinspeelt op dit woord wanneer hij zegt: “Alle koninkrijken der aarde heeft de Here, de God des hemels, mij gegeven en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen in Jeruzalem, in Juda” (Ezra 1:2). Hij had in het boek van de profeet deze woorden kunnen lezen, die een hele tijd vóór zijn geboorte geschreven waren: “Zo zegt de Here tot zijn gezalfde, tot Kores, wiens rechterhand Ik gevat heb om volken vóór hem neer te werpen: de lendenen van koningen ontgord Ik, om deuren voor hem te openen, geen poorten blijven gesloten. Ik zelf zal voor u uitgaan en de oneffenheden effenen; koperen deuren zal Ik verbreken en ijzeren grendels verbrijzelen. En Ik zal u geven de schatten der duisternis en de rijkdommen der verborgen plaatsen, opdat gij weet, dat Ik, de Here, het ben, die u bij uw naam riep, de God van Israël. Terwille van mijn knecht Jakob en van Israël, mijn uitverkorene, riep Ik u bij uw naam, gaf u een erenaam, hoewel gij Mij niet kentet. Ik ben de Here, en er is geen ander, buiten Mij is er geen God. Ik gordde u, hoewel gij Mij niet kentet” (Jes. 45:1-5).

Evenals zijn opvolgers, de koningen van Perzië, had Kores een afschuw van afgoden. De' God van Israël erkennende als de God des hemels, legt hij hier bijzonder de nadruk op het feit dat "Hij God is" (vs. 3). Zo verklaart de Perzische koning Artaxerxes veel later openlijk dat de Here, de God van Israël, "de God des hemels" is (7:21 en 23). Maar deze verstandelijke overtuigingen, die niets te maken konden hebben met een werk in het geweten of een levend geloof, zelfs de zekerheid eert uitverkoren instrument te zijn om Gods plannen te volvoeren (vs. 2), dit alles was niet genoeg om het herstel van de gevangenen met zich mee te brengen. God wilde laten zien dat Hij het was en niet een ander, die zijn woord volbracht. Daarom wordt er gezegd: "De Here wekte de geest van Kores op" (vs. 1). Hij wekte ook de geest van de familiehoofden van Juda en Benjamin en die van de priesters en Levieten op (vs. 5). Toen trokken zij naar hun land. Maar hoe berooid! Zij waren in de wolk, zonder ark, zonder Urim en Tummim! (2: 63).

Het boek Ezra is voor *ons* van groot belang. In 2 Koningen kunnen we zien hoe de achteruitgang van Juda een ogenblik werd onderbroken door de beide tijdperken van een ontwakking, die de regeringen van Hizkia en Josia kenmerken. Toen straalde de lamp van het getuigenis, die op het punt stond uit te doven, met grote helderheid, en wanneer het volk daarop had acht geslagen, had het definitieve oordeel nog verhinderd of uitgesteld kunnen worden. Maar zo is het niet gebeurd, want na deze zegenrijke en voorspoedige intermezzo's hernam het kwaad, dat voor een ogenblik bedwongen was geweest, weer met toenemende hevigheid de overhand, zodat het oordeel er wel de noodzakelijke ontknoping van moest worden. En de ondergang was totaal!

Welnu, te midden van die ondergang roept God in het boek Ezra *een overblijfsel*. Het is niet zo, dat deze "kinderen der ballingschap" werkelijk of allemaal het ware overblijfsel vormden. Dit laatste werd uit hun midden genomen en daarvan afgezonderd, zoals de profeet Maleachi ons leert. Toen bestond het ware overblijfsel uit hen die de Here vreesden en tot elkaar

spraken (Mal. 3:16). Toen de Messias verscheen leefden er van deze gelovigen in Juda en zij verwachtten de verlossing van Israël. En toen de Heer Jezus zijn dienstwerk in het openbaar begon te verrichten, omringde ditzelfde overblijfsel de Zaligmaker in de persoon van de twaalf discipelen en van hen die het woord van Christus aannamen. Veel meer nog: aan het eind van de profetische tijden zal ditzelfde overblijfsel de verschijning van de Messias in heerlijkheid verwachten te midden van de openlijke afval van het volk. Echter, al zijn de overgeblevenen van Juda, onder Kores naar Jeruzalem opgetrokken om de Messias te verwachten en te ontvangen, dan niet het ware overblijfsel, toch stelt de Heilige Geest hen ons als een voorbeeld voor van de eigenschappen die een gelovig overblijfsel in een tijd van verval moet vertonen; voor ons, gelovigen, die ons heden ten dage bevinden te midden van het verval van de christenheid, is zo'n voorbeeld zeer heilzaam, want we leren daaruit hoe we getuigen van God kunnen zijn in moeilijke omstandigheden. Dit is het belangrijke onderwerp dat de eerste hoofdstukken van dit boek ons zullen bieden.

Het aantal van hen die onder leiding van Zerubbabel en Jesua (of Jozua), de hogepriester, bijgestaan door negen oversten van het volk, uit de ballingschap optrokken, was 24.144. Van vers 3 tot 20 worden ze met de naam van hun vaders aangegeven, van vers 21 tot 34 met de naam van hun steden. Deze laatsten gingen weer in hun oorspronkelijke steden wonen en ze bevolken, zodra ze in Palestina terug waren. Het hele volk werd volgens de geslachtsregisters ingeschreven, zoals Nehemia 7: 5 doet zien.

De priesters, die tot vier geslachten van de zonen van Aäron behoorden, toonden zich vol ijver om in het huis van God dat weldra gebouwd zou worden, hun plaats en dienst weer waar te nemen. Zij waren 4289 in getal, terwijl maar één van de drie levietische geslachten werd vertegenwoordigd en dat dan nog in een zeer ontoereikend aantal.

Hebben deze feiten ons heden niet veel te zeggen? Alle gelovigen zijn priesters, zij mogen Gode eredienst plegen; velen van hen, al is hun aantal natuurlijk nog steeds veel te klein, gevoelen de behoefte hun dienst van aanbidders te vervullen in de gemeente van de levende God. Maar hoe schrijnend wordt de afwezigheid gevoeld van de Levieten, wier functies overeenkomen met de bedieningen in de christelijke gemeente. Het kwam niet omdat er geen mensen voor waren, dat zien we in hoofdstuk 8; maar stellig was er van hun kant onverschilligheid, geestelijke traagheid, gemakzucht, en er boden zich van hen maar 74 aan om priesters, volk en oversten te begeleiden.

Dit is wel een van de kenmerkende trekken van de tegenwoordige tijd, evenals in de dagen van toen. Zij die van de Heer gaven gekregen hebben om het evangelie te verkondigen, te leren, of om de kudde van Christus te weiden, schromen om met de kracht die hun geschonken is, naar voren te komen en hun dienst uit te oefenen zoals de Heer hun die toevertrouwd heeft. In plaats van hun verantwoordelijkheid te beseffen, laten zij het aan anderen over en staan hun plaats graag aan hen af, liever dan zichzelf van hun taak te kwijten. Al is dit niet de enige beweegreden van de geestelijkheid tot machtsmisbruik in de gemeente, toch wordt het door deze geestelijke traagheid in hoge mate begunstigd. We zullen later zien wat een moeite Ezra moest doen om enkele Levieten bij elkaar te krijgen die bereid waren met hem mee naar Jeruzalem op te trekken.

De zangers, zonen van Asaf, waren in groter aantal dan de zonen van Levi; het Woord vermeldt er 128 (2:41). De lofzangen Gods te zingen is een van de heerlijkste diensten. Maar ziet men niet vaak in de samenkomsten der heiligen hoe de rol van "zonen van Asaf" overvloedig wordt vervuld met de bedoeling zich te onttrekken aan een moeilijker dienst, die meer verantwoordelijkheid met zich meebrengt?

De poortwachters waren 139 in getal; de Nethinim of ondergeschikte dienaars van het heiligdom, evenals de knechten van Salomo, 392. Deze bescheiden diensten hebben

grote waarde in de ogen des Heren. Zie hoe God met welgevallen al de namen van hun vaders optekent. Niets wordt door de Heer vergeten, of het nu gaat om het bedienen van de tafel, brood en beker aan te reiken of te zorgen voor “het hoog vertrek”, de namen van hen die deze taak volbrachten, worden evenzo goed opgeschreven als de andere, en in meer dan één geval zal men zien hoe hij die onder Gods kinderen de laagste plaats heeft ingenomen, zichzelf heeft weggecijferd om anderen te dienen, een ereplaats inneemt, terwijl de een of ander met een opvallende gave, die meer tot eer van de mens dan tot die van Christus strekte, beschaamd op de laagste plaats komt te zitten.

Priesters, Levieten, zangers en dienaars, telden samen 5022 zielen. Het getal van het ingeschreven volk bestond echter uit 42.360 personen. Daarvan konden 652 van de kinderen Israëls niet het bewijs leveren werkelijk deel van het volk uit te maken. Bovendien “zochten” een groot aantal priesters naar hun inschrijvingsbewijs in het geslachtsregister, “maar daar zij er niet in te vinden waren, werden zij van het priesterschap uitgesloten”, en Zerubbabel, de landvoogd (een titel in Ezra en Nehemia gegeven aan het hoofd van het bestuur), zei tegen hen “dat zij van het allerheiligste niet mochten eten, totdat een priester zou optreden met Urim en Tummin” (vs. 62 en 63).

We vinden hierin de eerste karaktertrek van een overblijfsel. In normale tijden hoefde men zijn geslachtsregister niet over te leggen, want het was voor allen duidelijk dat niemand aanspraak kon maken op de plaats van een priester die er geen recht op had. Zo was het ook in de eerste dagen van de gemeente: niemand durfde zich bij de christelijke gemeente voegen (Hand. 5:13), omdat de kracht van de Heilige Geest een geduchte slagboom plaatste tegen het binnendringen van de wereld. In tijden van verval is het anders. Wanneer vreemde elementen in het huis van God zijn binnengedrongen, hebben de gelovigen de *plicht* nauwkeurig toe te zien, zich te verzetten tegen iedere vermenging met de wereld. In Ezra ging het om de

herbouw van de tempel en de dienst van het huis mocht niet in vereniging met vreemde elementen plaats hebben.

Later zullen we dan ook zien dat het overblijfsel elke verbinding met de wereld tot gemeenschappelijke arbeid geweigerd heeft. Hier gaat het evenwel niet om het afwijzen van elementen van buiten, maar om het onderzoek van personen, die beweerden tot het volk van God te behoren, om te weten of zij de bewijzen van hun afkomst konden leveren. En zo is het ook heden: de grootste waakzaamheid is nodig om er zich van te verzekeren dat het leven van God werkelijk met de belijdenis van een christen te zijn, verbonden is. Zij die door de gemeente van Israël niet erkend konden worden, zelfs al behoorden zij wellicht tot het volk, hadden het aan zichzelf te wijten dat zij niet tot de tempeldienst werden toegelaten. Het was ongetwijfeld mogelijk dat zij Israëlieten waren, in weerwil van de schijn; maar waarom waren zij dan niet in staat hun afkomst te bewijzen? Was dat de schuld van wie hen niet erkenden? Moesten zij niet eerder de schuld daarvan geven aan hun onverschilligheid om de bewijzen van hun afkomst te bewaren?

De priesters waren dubbel schuldig. Er bleef hun nog maar één hulpbron over: de komst van een priester met de Urim en de Tummim, waardoor hij de Here kon raadplegen (Num. 27:21; 1 Sam. 28:6). Alleen God, die de zijnen kent, kon openbaren wie werkelijk van priesterlijk geslacht waren. Tot dat ogenblik moesten zij wachten en mochten zij “niet eten van het allerheiligste”. Dit voorbeeld wijst ook ons de weg aan die de christelijke gemeente in twijfelgevallen te volgen heeft. Laten we wachten tot we de Heer kunnen raadplegen, alvorens aan de Tafel des Heren personen toe te laten die voor aller oog niet hun goddelijke oorsprong kunnen bewijzen. Een overblijfsel naar de gedachten van God zal nooit aan het avondmaal ontvangen hen die belijden christelijk te zijn, maar hen die uit God geboren zijn en het recht hebben zijn kinderen te zijn.

In de verzen 64-67 wordt niet over de tempeldienaars gesproken zoals in vers 43, maar van de slaven en slavinnen van het volk, want God vergeet hen evenmin. Op een of andere

wijze verrichten zij hun dienst. Of zij de voeten der heiligen wassen, de nederigste diensten bewijzen aan hen die de Heer toebehoren, alleen maar een glas water aan een van deze kleinen geven, God slaat er acht op en schrijft het in zijn boek. Er waren onder hen ook 200 zangers en zangeressen. Het zingen van een lied houdt nog iets anders in dan het aanheffen van lofzangen in de heilige plaats, zoals de zonen van Asaf dat deden. Het heeft eveneens ten doel, buiten de eredienst de onderlinge gemeenschap van het volk van God te onderhouden (Ef. 5:19; Kol. 3:16).

Ten slotte, om niets te vergeten, houdt God zelfs rekening met de dieren (vs. 66 en 67), met alles wat voor de zijnen nuttig is en hun tot hulp is. Zij worden ook nauwkeurig geteld, zonder dat er één gemist wordt. Van wat een zorg getuigt deze opsomming! Gedurende de hele reis die hen naar Gods huis moest voeren, had Hij over zijn volk gewaakt, zorg gedragen voor de zo noodzakelijke verlichting van vermoedheid en van tevoren in de behoeften van de vrouwen, kinderen en zwakken voorzien. Welk een God is de onze! Zouden we een betere leidsman, een betere bewaker kunnen vinden? Is Hij niet de Schepper en Onderhouder van alle dingen, onze Vader?

We zagen dat de eerste karaktertrek van het overblijfsel de nauwgezette zorg was om in de priesterschap geen enkel twijfelachtig element op te nemen, ten einde de tempeldienst zonder besmetting in stand te houden. In de verzen 68 en 69 vinden we een tweede karakter: *de ijver voor de oprichting van het huis van God*, de toewijding, die eigen belangen opoffert voor het werk des Heren. De hoofden gaven vrijwillig een som die misschien wel op een paar miljoen gulden geschat kan worden. Dat was heel weinig in vergelijking met wat de hoofden vroeger geofferd hadden voor de bouw van de tempel van Salomo (1 Kron. 29:6-9), maar in een tijd van buitengewone armoede had deze gift grote waarde in de ogen van de Heer van de tempel, en Hij waardeerde ze, Hij die alle schatten van het heelal bezit, naar de ijver waarmee ze geofferd werd, zoals

Hij later het penningske van de weduwe van hoger waarde achtte dan de overvloed van de rijken.

Samengevat zijn de karaktertrekken in de eerste twee hoofdstukken dus deze: De getrouwen aanvaardden de staat van vernedering en dienstbaarheid, waarin hun zonden hen geplaatst hadden; zij proberen deze toestand niet te verbeteren, noch er zich aan te onttrekken. Vóór alles wensen zij hen, die deel uitmaken van het huis van God, voor onheilige vermenging te bewaren. Omdat zij geen Urim en Tummim hebben, wachten zij tot God hun over heel veel dingen zijn gedachten bekend zal maken. Zij matigen zich niet aan de goddelijke openbaringen die hun voor het ogenblik nog niet gegeven zijn, te vervangen door een of andere menselijke regeling van eigen vinding. Zij weten dat de mate van hun inzicht gering is. Al is de zorgeloosheid van sommigen een verhindering om hen te erkennen en noodzaakt de trouw van anderen hen van de priesterlijke dienst uit te sluiten, toch is het niet minder waar dat de Heer kent wie de zijnen zijn, en dat het ogenblik komen zal, waarop Hij hen zal bekend maken, zonder dat er één ontbreekt.

Intussen behoren deze getrouwen de smalle weg te bewandelen, zonder aanspraak te maken op kracht die ze niet bezitten, en met de zwakke hulpmiddelen die de God der barmhartigheid hun gelaten heeft.

Maar deze armoede sluit op generlei wijze de toewijding uit. Het huis van God is het grote voorwerp van de gedachten van het overblijfsel, en vanaf hun komst in het beloofde land, maken zij daaraan alles ondergeschikt. Het vervolg zal ons doen zien of deze aanvankelijke ijver heeft kunnen standhouden.

HOOFDSTUK 3 - HET ALTAAR EN DE FUNDAMENTEN VAN DE TEMPEL

In dit hoofdstuk komen er bij de twee hierboven vermelde karaktertrekken nog heel wat andere.

“Toen nu de zevende maand ² aanbrak, terwijl de Israëlieten in hun steden waren, verzamelde het volk zich als één man te Jeruzalem. En Jesua, de zoon van Jozadak, met zijn broeders, de priesters, en ook Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, met zijn broeders, maakten zich op en bouwden het altaar van de God van Israël, om daarop brandoffers te offeren, zoals voorgeschreven is in de wet van Mozes, de man Gods. Zij richtten het altaar op zijn fundamenten op, want vrees voor de volken der landen was over hen gekomen; en zij offerden daarop brandoffers voor de Here, brandoffers voor de morgen en voor de avond” (vs. 1-3).

Gedurende de zeventiger jaren van de ballingschap was dit arme, door het oordeel van God getroffen, volk van de eredienst des Heren verstoken geweest. De tempel was verwoest, alle schatten waren geplunderd, zelfs het koperen altaar was verbrijzeld. Maar zodra het overblijfsel in het land terugkomt, wordt het altaar, het eerste symbool van de dienst weer opgericht, want zonder altaar kon er geen sprake zijn van eredienst.

Een treffend beeld, bestemd tot onze lering. In Haran had Abraham geen altaar; toen hij de grenzen van Kanaän passeerde, verscheen het altaar. De aartsvader ging af naar Egypte en verloor zijn altaar; terug uit Egypte, vond hij het weer. Zo is het altaar dus nauw verbonden met het wonen in

² De maand Ethanim, de maand van de inwijding van de tempel van Salomo.

het land der belofte. Men moet tot het hemels Kanaän behoren om de eredienst te kunnen verwezenlijken, meer nog: het is nodig zich er te bevinden, dat men zijn erfdeel in bezit genomen heeft en tot een werkelijkheid heeft gemaakt uit de macht der duisternis bevrijd en overgezet te zijn in een nieuw koninkrijk, dat van 's Vaders geliefde Zoon. Niets minder dan dit alles is noodzakelijk voor een eredienst aan God gewijd die Hem welgevallig is. In haar ontrouw heeft de gemeente van Christus deze dingen uit het oog verloren. Maar zijn wij in deze laatste dagen weer ontwaakt om de Heer waarlijk te dienen en Hem in onze dienst te vereren? Als men aan christenen vraagt naar de betekenis van het woord eredienst, tonen de meesten door hun antwoorden dat ze er slechts een vaag begrip van hebben. Doch laten we er niet langer bij stilstaan en liever eens zien waarin voor dit kleine overblijfsel de eredienst bestond.

In de eerste plaats waren zij niet aan zichzelf overgegeven om dat te bepalen, want zij hadden de wet van Mozes en de geboden van God. Er wordt dan ook in vers 2 en 4 gezegd: "zoals voorgeschreven is". Het Goddelijk woord lichtte hen in over de dienst volgens de wet, zoals het Woord van God ons thans inlichtingen geeft omtrent de eredienst naar de Geest. Het is heel belangrijk te letten op de rol die het Woord in dit alles speelt. Voor het volk was het niet de vraag te weten wat anderen gewoon waren te doen, maar wat de wet van Mozes hun in dit opzicht bekend maakte. De Schriften hadden hun plaats en betekenis bij dit overblijfsel teruggevonden.

In de tweede plaats begreep het, dat de eredienst verbonden was aan het altaar. Dat was daarvan het middelpunt, zoals de Tafel des Heren het middelpunt van de eredienst vormt voor de gelovigen. Het slachtoffer werd op het altaar geplaatst, en op grond van het slachtoffer was het dat het volk God kon aanbidden, immers daardoor kon men met God verzoend worden en in betrekking met Hem gebracht worden.

Zij bouwden het altaar op zijn fundament. Toen zij in Jeruzalem alles vernield en omvergeworpen vonden, hadden zij zich met onverschillig welke andere plaats kunnen tevreden stellen om

hun altaar te bouwen. Biedt de christenheid heden ten dage niet dit schouwspel? Ieder kiest zijn fundament om daarop zijn altaar op te richten, onder voorwendsel dat hij, omdat de ware tempel verwoest is, vrij is de plaats te kiezen die hem het meest aanstaat. Zo was het niet bij de getrouwen. Zij kenden de plaats van de tempel, van de voorhof, van het altaar, en op die plaats, en op geen andere, bouwden zij het en bepaalden op die manier voor het volk van God het middelpunt van samenkomst en eredienst. Zij wilden geen ander en kenden geen ander fundament dan dat, evenmin in dagen van verval als in de meest voorspoedige tijden van hun volk. De dorsvloer van Ornan op de berg Moria bleef de enige plaats waar eredienst gehouden kon worden.

Ten derde valt er op te merken dat dit ogenschijnlijk zo arme en zwakke overblijfsel zich niet beperkt tot een onderlinge overeenkomst of schikking om het altaar weer op zijn plaats te zetten. Zij geven praktisch 'uitdrukking aan de eenheid van het volk, die op zichtbare wijze voorgesteld wordt door het altaar; het volk "verzamelde zich als één man te Jeruzalem". De afstand waarop hun steden lagen, vormde geen enkele verhindering voor hen om naar het altaar te Jeruzalem te komen en anderzijds ook niet om er die eenheid te tonen.

Zo is het ook thans aan de Tafel des Heren. Zij is evenals het altaar van het overblijfsel de manifestatie van de eenheid van Gods kinderen, die haar uitdrukking vindt in het ene brood waaraan allen deelnemen. Het deed er niet toe dat er maar een klein aantal Joden bijeen waren; het doet er niet toe dat wij slechts met twee of drie zijn. De eenheid van het hele volk kwam daar openbaar door het altaar dat midden in de voorhof was opgericht, of het volk nu uit de ballingschap opgetrokken was, verstrooid aan de oevers van Babels stromen woonde, of in onbekende steden van Perzië en Medië vertoefde. Het was voor hen de vraag niet of anderen hun voorbeeld volgden; als richtsnoer voor hun handelen hadden zij de wil van God, hun door Mozes bekend gemaakt. Het Woord verbond hen, hun samenkomen was een daad van gehoorzaamheid. Zij

gehoorzaamden vóór zij aan het werk van het huis begonnen; dat zou later gebeuren. Voor het ogenblik was de dienst, iets belangrijkers dan de heilige plaats, dan de ark of de troon tussen de cherubim, hersteld. Is het niet evenzo gesteld met wat de gelovigen verenigt om de gedachtenis van het kruis van Christus, die gezegende plaats waar het Lam van God geofferd is, het geslachte Lam, dat wij als zodanig zullen aanbidden in de heerlijkheid?

In de oprichting van het altaar lag echter nog iets anders dan een daad van gehoorzaamheid. Dit overblijfsel was de zwakheid zelve; de vijandige volken van die streken omringden hen en waren wel geschikt om hun schrik aan te jagen. “Zij richtten het altaar op zijn fundamenteën op, want vrees voor de volken der landen was over hen gekomen” (vs. 3). Waar zouden zij vrijgeleide en bescherming tegen hun vijanden bekomen? Op geen enkele andere plaats dan voor het aangezicht van de God die zij zojuist bij zijn altaar gezocht hadden. Door het geloof verwezenlijkten zij op deze wijze de tegenwoordigheid des Heren in zijn huis, dat zij weldra zouden bouwen. Waar het altaar stond, kon God wonen. Wat zouden, ze van dat ogenblik af nog te vrezen hebben? Zij konden zeggen:

“Want Hij bergt mij in zijn hut ten dage des kwaads, Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots. En nu heft mijn hoofd zich op boven mijn vijanden rondom mij; daarom wil ik in zijn tent offeren offers met geschal, ik wil zingen, ja psalmzingen de Here” (Ps. 27:5 en 6).

Nog een andere omstandigheid verdient onze aandacht: het was in de zevende maand dat het volk uit al zijn steden te Jeruzalem samenkwam. Op de eerste dag van de zevende maand had het feest van de nieuwe maan plaats, dat ingeluid werd met bazuingeklank (Lev. 23:23; Num. 10:10; Ps. 81:4). Die dag was merkwaardig geëigend voor de toestand van het volk dat uit de ballingschap teruggekomen was en voor de genadebewijzen die God het verleend had. Door eigen schuld had Israël eertijds de Goddelijke zegeningen verbeurd; het licht

van de heerlijkheid des Heren, dat het volk moest weerkaatsen, zoals de maan het zonlicht terugkaatst, was verdwenen. Maar zie, de nieuwe maan, beeld van het herstelde volk, verscheen weer. Het was nog niet de volle schittering van dit hemellichaam, doch dit eerste kwartier van de maan voorspelde de toekomstige openbaring der heerlijkheid van Gods volk. Kon er een meer karakteristiek feest gekozen zijn? Het was een dag van rust en gejubel (Lev. 23:24), die door geen enkele droefenis ontsierd mocht worden, en toch was de vrees voor de omringende volken over hen! Sinds de eerste dag van deze maand, de zevende, werd het altaar gebouwd en werden het morgen- en avondoffer er op geofferd (vs. 6); niet het zondoffer, maar het brandoffer, het echte beeld van de eredienst. En het volk zou het zonder onderbreking blijven offeren totdat de tempel voltooid zou zijn.

Moet het hiermee in onze dagen, die zo'n treffende overeenkomst vertonen met die in het boek Ezra, niet evenzo zijn? Moet het "volk van God" niet ook zijn altaar hebben, om "door hem voortdurend een loffer te brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden", en dit doen tot "de heilige tempel in de Heer" voltooid is bij zijn komst? (Hebr. 13:10 en 15; Ef. 2:21; 1 Kor. 11:26).

Er is nog een ander opmerkelijk punt: de tiende dag van de zevende maand, de grote verzoendag, waarop het volk zijn ziel verootmoedigen moest (Lev. 23:32), wordt hier niet genoemd! In een tijd die voor het Joodse volk nog in de toekomst ligt, in Zacharia 12:10-14, wordt die dag niet weggelaten. Dan zal er een grote rouwklacht te Jeruzalem worden aangeheven, "zoals de rouwklacht van Hadad-Rimmon in het dal van Megiddo". Dan gaat het er om, als Koning der ere de Messias opnieuw te ontvangen, Hem, die door hetzelfde in zijn land teruggekeerde volk van het boek Ezra, verworpen en gekruisigd was. Het toekomstige overblijfsel zal het loofhuttenfeest pas na deze grote verzoendag kunnen vieren (Zach. 14:16). Zo was het niet in het boek Ezra. Het volk was gedeeltelijk hersteld met het oog op de ontvangst van de Messias, wanneer Hij Zich aan Israël

zou voorstellen. Er was nog geen sprake van zijn verwerping, maar van zijn ontvangst als de Gezalfde des Heren. Bijgevolg ging het nog niet om een nationale verootmoediging, zoals de grote verzoendag tot uitdrukking bracht, maar eenvoudig om Hem te ontvangen wanneer Hij zou komen. Kon er dan met het oog op dat tijdstip iets anders dan blijdschap aanwezig zijn in het hart van het volk in Ezra's boek? We spreken hier niet over de zending van Johannes de dooper, over de doop der bekering, die onmiddellijk aan de komst van de Messias in Israël zou voorafgaan en niet overeenkwam met de grote verzoendag.

Dus in Ezra volgt op het feest van de nieuwe maan onmiddellijk het loofhuttenfeest (vs. 4) op de vijftiende dag van de zevende maand (Lev. 23:33). Het was een feest van louter vreugde (Deut. 16:13-15). Dit feest moest plaats hebben bij de intrede in het land Kanaän na de verlossing uit Egypte en de doortocht door de woestijn. Het werd gevierd ter herinnering aan deze doorreis, maar niet meer in tenten, opgericht in de hitte van de zon en midden in het zand van de woestijn; de rust van het beloofde land was aangebroken, het frisse lover van het schoon geboomte van dit goede land vormde voortaan de tenten waaronder een blij volk zich de wederwaardigheden van weleer herinnerde. Hier in Ezra maken we om zo te zeggen het loofhuttenfeest mee in een hervonden Kanaän, in afwachting van de verschijning van de aangekondigde Messias, en het was alsof het volk nooit tevoren het land der belofte was ingegaan. We zullen in Nehemia 8:9-15, wanneer we ons met dat boek zullen bezig houden, zien hoe dit feest voor het eerst op volkomen wijze, volgens de voorschriften van de wet, gevierd wordt, terwijl we in Ezra eerder de plaats vinden die het loofhuttenfeest bij het herstel van het volk innam. Voor de gelovigen van onze tijd, die men het overblijfsel van de christelijke bedeling zou kunnen noemen, stemt dit feest overeen met de vreugde van de hemelse positie van het volk van God, die men zich als iets heel nieuws weer gerealiseerd heeft en in het Woord ontdekt is, na eeuwen van geestelijke ballingschap, gedurende welke deze positie hetzij vergeten, of

uit het oog verloren was. Evenals in Ezra 3 kon zij trouwens pas in 't licht gesteld worden met de bouw van het altaar, d.w.z. met de verwerkelijking van de eredienst. Bij de eredienst moet de hemelse positie van de gemeente noodzakelijk inbegrepen zijn. De gelovigen hebben geen aardse godsdienst zoals het Joodse volk. De eredienst voert hen de hemel binnen, al ligt ook uiterlijk alles om hen heen in puin en is de gemeente, evenals de tempel in het begin van het boek Ezra, slechts een hoop afbraak. Ezra verzuimt dan ook niet te zeggen: "Het fundament van de tempel des Heren was echter nog niet gelegd" (vs. 6).

Er wacht dit geringe overblijfsel echter nog een derde zegen. In het tweede jaar van hun aankomst bij het huis des Heren te Jeruzalem, in de tweede maand, worden de Levieten - die, zoals we zagen, voor ons de dienst vertegenwoordigen - naar Gods gedachten aangesteld om toezicht te houden bij de bouw van de tempel. Ook hier evenals bij de bouw van het altaar, komt de eenheid van het volk naar voren door "samen" (SV. "als één (man) ") bij elkaar te staan (vs. 9). Er wordt onder hen geen enkele onenigheid gevonden wat de dienst volgens het Woord betreft. Dat is ook een teruggevonden zegen. De brief aan de Efeziërs, die onze positie in Christus in de hemelse gewesten in het licht stelt, maakt ons ook de rol en het karakter van de gaven van Christus aan zijn gemeente bekend (Ef. 4).

Na deze drie dingen: het altaar of de eredienst, het loofhuttenfeest of de blijdschap van de hemelse positie, en de aanstelling van de Levieten of de bediening, houdt het overblijfsel zich bezig met de fundamenten van het huis. Het weer instellen van de eredienst was inderdaad voor dit kleine volk niet alles, het moest helemaal opnieuw de arbeid van de oprichting van het huis van God aanvangen. Dit huis wordt in het Woord steeds als het huis beschouwd, welke verwoesting het ook mocht hebben ondergaan, zelfs de meest volledige naar het scheen, als die welke door Nebukadnezar was uitgevoerd. Door de verschillende fasen van zijn bouw of omverwerping heen heeft het in Gods ogen maar één geschiedenis, één bestaan; het is voor God geen nieuwe

tempel, maar dezelfde tempel met andere heerlijkheid. Daarom wordt er in Haggaï van de tempel die ten tijde van Zerubbabel door het overblijfsel was gebouwd, gezegd: “De toekomstige (SV. “laatste”) heerlijkheid van dit huis (een zinspeling op de tempel in het 1000-jarig rijk, die de Heer met zijn heerlijkheid zal vullen) zal groter zijn dan de vorige” (SV. “de eerste”; ziet op de tempel van Salomo).

Deze opmerking is heel belangrijk voor het heden. Te midden van de puinhopen van de christenheid, die de gemeente van Christus had moeten zijn, maar die zich met de wereld heeft verbonden door het getuigenis prijs te geven, zijn de gelovigen die deze toestand erkennen en er zich over verootmoedigen, niettemin geroepen om te arbeiden aan de opbouw van het huis van God. God draagt hen niet op een nieuw huis op te richten, want er is en er zal nooit anders zijn dan maar één huis van God, één gemeente van Christus. Gelovigen die van deze waarheid overtuigd zijn, zullen terugdeinzen voor de aanmatiging gemeenten op te richten, die Christus niet kan goedkeuren, noch erkennen zal. Christus heeft één gemeente, één lichaam, één bruid, die Hij liefheeft en voor wie Hij Zichzelf heeft overgegeven. Hij heeft hier beneden één huis, en in Hem, de uiterste hoeksteen, groeit het hele gebouw op tot een heilige tempel in de Heer, een woonplaats van God in de Geest.

Dit is alles zijn werk. Maar Hij heeft dit werk ook toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van zijn volk, want niet alleen Hij voegt er de bouwstoffen, levende stenen, aan toe, maar wij zijn ook geroepen bouwstoffen aan te brengen passend bij de heiligheid van dit gebouw. Die bouwstoffen zijn in de loop der tijden met hout, hooi, stro (verwoestende leringen of personen, vreemd aan het huis van God) vermengd, terwijl zij slechts goud, zilver, kostbare stenen (1 Kor. 3) hadden moeten zijn, en het gebouw is tot puin geworden, evenals zijn tegenbeeld, de tempel te Jeruzalem. Dit is evenwel helemaal geen verhindering voor het feit dat de bouw blijft toevertrouwd aan het volk van God. Het droeg de verantwoordelijkheid die tot een goed einde te brengen, maar heeft daarin gefaald. Desondanks

is het zijn roeping daaraan te arbeiden alsof alles zich in de normale toestand bevond.

Ten tijde van Zerubbabel waren van de tempel *de fundamenten* zelf verwoest en ging het er om ze opnieuw te leggen (vs. 6 en 10). Mochten ze verschillen van die van Salomo's tempel? Volstrekt niet! De Levieten die aangesteld waren “om toezicht te houden op het werk aan het huis” en op “hen die het werk aan het huis Gods verrichten” (vs. 8 en 9), bijgestaan door de priesters, moesten alles doen volgens de aanwijzingen zoals David, de koning van Israël, ze in het begin had gegeven. Zo kan ook heden geen ander fundament gelegd worden dan Jezus Christus, wie de bouwers ook zijn mogen. Op deze steen, zegt de Heer, zal Ik mijn gemeente bouwen; en van zijn kant had de apostel Paulus zich als een wijs bouwmeester van die taak gekweten door hetzelfde fundament te leggen (1 Kor. 3:10), zodat niemand het recht heeft anders te doen dan hij. Zowel in de dagen van het boek Ezra als in de tegenwoordige kan er geen nieuw fundament zijn, maar nadat het eeuwenlang is prijsgegeven, is het teruggevonden en opnieuw gelegd als alleen bekwaam om het huis van God, zijn gemeente, te dragen.

We moeten hierbij nog opmerken, dat de wederopbouw van het huis van God onscheidbaar verbonden was met het getuigenis, dat van zijn val en die van het volk was gegeven. Alles wat het overblijfsel volbracht, deed het “zoals Kores, de koning van Perzië, hun had toegestaan” (vs. 9). Om hun zonden waren zij aan de volken onderworpen geworden en zij moesten zich hun toestand voortdurend bewust zijn tot op het heerlijk herstel door de beloofde Messias. Dat hebben de Makkabeeën later zó weinig begrepen, en dat krenkte het hoogmoedige hart van het volk zozeer, in Jezus' dagen, dat zij tegen Hem durfden zeggen: “Wij zijn niemands slaven”. Het bewustzijn van ons verval moet ook ons thans kenmerken, zoals “het volk in Ezra's dagen kenmerkte. We mogen die ruïne noch ontkennen, noch daarvan de last van onze schouders werpen; maar we moeten de vernedering er van dragen, terwijl we het huis van God

plaatsen op zijn enig en werkelijk fundament, Christus, tezamen met de apostelen en profeten die van Hem hebben getuigd.

De priesters en het hele volk vierden een feest met lofgezing, toen het fundament van de tempel opnieuw gelegd was (vs. 10-13), en dit feit, gevoegd bij de oprichting van het altaar, is voor ons van groot belang. Te midden van het volledigste verval blijven twee' dingen onbeweeglijk: Christus' werk en zijn Persoon, Christus het altaar en Christus het fundament, Christus ons behoud en Hij op wie wij voor eeuwig gebouwd zijn, Christus het voorwerp van de eredienst en van de onafgebroken lofzang van de zijnen. In de donkere tijden waardoor wij heengaan, onder de verdiende vernedering en smaad die ons deel zijn, mogen we toch toekomsthymnen zingen, want Hij is niet veranderd. We zien hier hoe het overblijfsel het lied van de heerlijkheid van het duizendjarig rijk aanheft te midden van de bedroevendste omstandigheden van zijn geschiedenis en tussen de puinhopen van Jeruzalem: "Zij zongen beurtzangen van lof en prijs aan de Here: want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid over Israëel" (vs. 11). Hij is dezelfde, zijn liefde is onveranderlijk en zal ten volle geopenbaard worden, wanneer Hij zijn geliefde volk in zijn heerlijkheid zal invoeren.

Te midden van deze blijdschap konden droefenis en smart echter niet afwezig blijven, en dit is alweer een gemeenschappelijk kenmerk van het toenmalig overblijfsel en van het tegenwoordige. De tempel die zij bouwden, was niet te vergelijken met die van Salomo; de huidige gemeente kan niet vergeleken worden met wat zij was toen zij gevormd werd door de kracht van de Heilige Geest als Getuige van Christus, die in de heerlijkheid was opgevaren. De blijdschap kon onvermengd zijn bij hen die nog jong waren en zich het verleden niet konden herinneren. Zij maakten een soort opstanding van het volk mee en zagen daarin de wondere tussenkomst van Gods genade. Wie zou hen dan hebben willen verhinderen om verheugd te zijn? Maar de priesters, de Levieten en de hoofden der vaders, die in nauwer gemeenschap met God stonden, omdat

zij zich meer van de aan Gods naam toegebrachte ontoring bewust waren, en de ouden van dagen, weenden, daar zij ondervonden hadden hoe het in betere tijden geweest was. Deze mengeling van blijdschap en “luid gewezen” steeg tot God omhoog, zo dooreen dat men het een van het ander niet kon onderscheiden en “het geluid tot in de verte werd gehoord”. Zo behoren ook zij die thans het huis van God begeren te bouwen en daarvan het vernielde fundament te leggen, door hun houding te kennen te geven, dat oprechte ootmoed over hun toestand niet te scheiden is van de vreugde die zij ervaren tezamen het werk en de Persoon van Christus te vereren als het enige fundament van tegenwoordige en toekomstige zegeningen.

HOOFDSTUK 4 - HET WERK ONDERBROKEN

Tot hiertoe had het volk zich trouw getoond in zijn getuigenis, en de Here had het bijgestaan en bemoedigd.

Maar dat was niet naar de zin van de vijand; hij kan het niet verdragen te moeten zien dat Gods werk voorspoedig voortgang vindt, en tracht het dadelijk te bederven. Om dit doel te bereiken heeft hij meer dan één middel. God karakteriseert hier satans instrumenten met de woorden “de tegenstanders van Juda” (vs. 1). Zij behoorden tot de volken die de koningen van Assyrië, nadat zij hen onderworpen hadden, volgens gebruik naar andere gebieden wegvoerden. Esarhaddon, de zoon van Sanherib, die de politiek van Salmanésér volgde (2 Kon. 17: 3), had de weerspannige stammen van Israël in ballingschap weggevoerd en vervangen door volken uit heel verschillende landen, en doen wonen in de steden van Samarië en in het gebied ten westen van de Eufraat (vs. 10). Het tweede boek Koningen (17:33) licht ons in over de godsdienstige toestand van deze volken. Zij behielden hun eigen goden, terwijl zij tegelijk de God van Israël erkenden en, zoals de bijbel het weergeeft, “zij vereerden de Here en dienden tevens hun beelden” (17:41).

Deze gemengde godsdienst, die niet gelijkgesteld mag worden met pure afgoderij, doet ons denken aan die welke we in de zogenoemde christenheid vinden, onder welke vorm zij zich ook voordoet, van de Roomse en Griekse Mariaverering af tot de veel verfijnder vormen van het protestantisme toe, en waarin de dienst van de ware God verbonden is met de geestelijke duisternis van de wereld, en de belijdenis geen enkele betrekking heeft met wat het volk van God moet kenmerken.

Deze mensen nu, voortgekomen uit een afgodisch mengsel, bieden zich aan om samen te bouwen met het volk.

Maar wat voor bouwstoffen zouden zij aan het huis van God kunnen aanbrengen? Hun werk kon beslist niet aanvaard worden door het volk wanneer dit trouw wenste te blijven aan God. Zij naderden en zeiden: "Laat ons met u bouwen, want wij zoeken uw God evengoed als gij; Hem toch brengen ook wij offers sinds de dagen van Esarhaddon, de koning van Assur, die ons hierheen heeft doen optrekken" (vs. 2). Ligt hierin niet enige overeenkomst met wat we in onze dagen zien? Zijn de kinderen Gods. thans even trouw als dit vroegere overblijfsel? Begrijpen zij dat het werk van God geen enkele vermenging met de wereld kan dulden bij hen aan wie het is toevertrouwd? Het komt slechts aan hen toe van wie de afkomst bewezen kan worden en die deel uitmaken van 't Israël Gods, om iets voor de Heer in deze wereld te bouwen. Laten we eens luisteren naar het antwoord dat het overblijfsel onmiddellijk geeft:

"Het gaat niet aan dat gij met ons een huis voor onze God bouwt, want wij alleen willen voor de Here, de God van Israël, bouwen, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft" (vs. 3). Door zo te spreken tonen zij helemaal geen geestelijke hoogmoed, want zij erkennen hun onderworpenheid aan de koning van de heidenen als gevolg van hun ontrouw, maar zij hebben begrepen dat alleen zij tot dat werk geroepen zijn, want zij kunnen zich op geen enkele wijze verbinden met het godsdienstig karakter van de volken die hen omringen. Al leven zij in hun midden, bewijzen zij eer aan hun bevelhebbers en gehoorzamen zij aan de koning, toch is elke samenwerking met deze volken hun verboden; zij hebben een afschuw van het godsdienstig bederf en wijzen het af.

De vijand had zich als een vriend gepresenteerd; hierin was het nu vooral zaak om waakzaam te zijn en op zijn hoede te wezen. Diezelfde mannen tonen echter, wanneer zij afgewezen worden, al heel gauw openlijk hun ware karakter: "Toen ontmoedigde de bevolking des lands het volk van JIida en schrikte hen af van het bouwen. Zelfs kochten zij raadslieden tegen hen om, ten einde hun plan te verijdelen, zolang Kores,

de koning van Perzië, leefde, tot de regering van Darius, de koning van Perzië, toe” (vs. 4 en 5). Het volk was flink geweest en had de listen en bedriegerijen, kenmerken van de oude slang, weerstaan; het verschrikt nu, als de tegenstander verschijnt als een brullende leeuw; het vergeet dat zijn vijand een overwonnen vijand is en dat hij gevlucht zou zijn voor wie hem weerstand had geboden. Maar daarbij blijft de haat van de vijanden niet. Zij worden *beschuldigders* van dit geringe, benauwde volk. Hun brief aan Arthahsasta ³ bewijst het: “Welnu, het zij de koning bekend, dat de Judeeërs die van u naar ons zijn opgetrokken, te Jeruzalem gekomen zijn; zij zijn bezig die oproerige en slechte stad te herbouwen; zij voltooien de bouw der muren en graven de fundamenteën uit. Nu zij het de koning bekend dat, als deze stad herbouwd is, en de muren voltooid zijn, men geen belasting, cijns of tol meer zal betalen, zodat zij tenslotte de koningen schade zal berokkenen. Aangezien wij aan het paleis verbonden zijn, en het voor ons niet aangaat toe te zien bij de smaad welke de koning wordt aangedaan, daarom hebben wij de koning bericht gezonden, opdat men onderzoek doe in het gedenkboek uwer vaderen. Gij zult in het gedenkboek vinden en ontdekken, dat deze stad een oproerige stad is, dat zij aan koningen en gewesten schade heeft toegebracht en dat men in haar oproer gestookt heeft sinds de dagen van ouds. Daarom is deze stad verwoest. Wij doen de koning weten dat, als deze stad herbouwd is, en de muren voltooid zijn, gij daardoor het gebied over de Rivier niet zult kunnen behouden” (vs. 12-16).

Op te merken valt dat zij het volk er niet van beschuldigen dat het de tempel herbouwt; over de tempel spreken zij geen woord, maar ze hebben het over de stad. Men ontdekt gemakkelijk hun bedoeling: zij willen het bijeenvergaderen van het overblijfsel verhinderen, omdat dit de vijand alle macht over het volk van God zou ontnemen:

³ De geschiedenis noemt deze bedrieger die zich meester maakte had van de troon, de gewelddadige Magiër of de valse Smerdis.

“Als deze stad herbouwd is en de muren voltooid zijn, gij daardoor het gebied over de Rivier niet zult kunnen behouden” (vs. 16), terwijl het als een verstrooid volk gemakkelijk de prooi van zijn tegenstanders zou worden. Zo verzet satan zich heden eveneens tegen het bijeenkomen van de kinderen Gods, en als het hem niet gelukt de schapen in het verderf te storten, dan jaagt hij hen uiteen, rukt ze weg en verstrooit ze.

De toenmalige tegenstanders laten bij de koning politieke redenen gelden om de hereniging van het volk te verhinderen. Dergelijke motieven legden bij deze valse en gewelddadige vorst groot gewicht in de schaal en waren eigenlijk de enige waarover hij zich bezorgd zou kunnen maken. De koning bevindt dat Jeruzalem voorheen machtige koningen heeft gehad en dat zij hem onrust zouden berokkenen, als hun troon weer mocht opgericht worden; hij constateert eveneens dat de stad zich altijd opstandig getoond heeft tegen het vreemde juk. Dat is voor hem genoeg om de arbeid stil te leggen. Zodra zij daarvoor machtiging kregen, “begaven” de vijanden van Israël “zich in allerijl naar Jeruzalem tot de Judeeërs en deden hen met kracht en geweld de arbeid staken” (vs. 23).

Zo verenigen zich hier vier vijandige elementen om het werk van God te gronde te richten: list, intimidatie, beschuldiging en geweld. Slechts door geloof had men ze kunnen weerstaan, maar daaraan ontbrak het dit volk geheel, en het gevolg ervan was, dat de bouw van het huis een stilstand van zestien jaren onderging.

HOOFDSTUK 5 EN 6 - OPWEKKING - OPRICHTING VAN DE TEMPEL

Hoofdstuk 5

In de voorgaande hoofdstukken hebben we de activiteit van het overblijfsel van Juda meegemaakt. Het bestond grotendeels uit personen die hun afkomst hadden kunnen bewijzen. Wie dat niet konden, waren daardoor zelfs als niet-gewijden van het priesterschap uitgesloten, maar God erkende hen, om zo te zeggen en bloc, niettemin, en tegenover hun vijanden vertoonden zij zekere karakteristieke trekken die hen van de omringende volken onderscheidden.

Wanneer we te midden van de christenheid iets overeenkomstigs wilden zoeken, zouden we kunnen zeggen dat de hervorming een dergelijk voorbeeld biedt. Het protestantisme is voortgekomen uit een nagenoeg afgodisch milieu. In het begin schitterde het door de kenmerken die de aanwezigheid van ware gelovigen er op drukte. En, zonder de vergelijking verder door te trekken, er werden onder invloed van het Woord van God, dat weer aan het licht gebracht was, kostbare waarheden teruggevonden, die het leven en het gedrag van het volk van God sterk beïnvloedden.

Maar de listen van de vijand, en zijn geweld, verleidden of verschrikten de meesten, zodat de bouw van het huis van God belemmerd werd en daarna tot stilstand kwam. De brief aan Sardes (Openb. 3:1-6) beschrijft de toestand waarin de gemeente verviel die uit het katholicisme gekomen was, nadat een goddelijk werk had plaats gevonden, dat haar in het begin zo'n helder licht had doen uitstralen.

In Ezra, zo zagen we, ontbreken na de eerste geestdrift, waarin het volk was als één man, het vertrouwen en de goddelijke kracht, en staat het werk stil. Zestien jaren verlopen; alleen de

fundamenten van de tempel zijn gelegd en de bouw is volkomen onderbroken. In die lange jaren moet het volk zich toch wel ergens mee bezig houden. Wanneer de Heer zijn plaats in het hart niet meer heeft, waarmee houdt men zich dan anders bezig dan met zijn eigen belangen? Dat leert ons dan ook de profeet Haggai. Het volk bouwde voor zichzelf weldoortimmerde huizen, terwijl het huis van God verwoest lag (Haggai 1: 4). Die geestelijke traagheid had echter nog rampzaliger gevolgen: het volk verbond zich met de volken waarvan het had gezegd: "Het gaat niet aan dat gij met ons een huis voor onze God bouwt" (Ezra 4:3), en we zullen daarvan in de hoofdstukken 9 en 10 van dit boek de gevolgen merken.

Intussen werd de genade die hen verlost had, niet door hun gedrag verlamd, en in hoofdstuk 5 beleven we een opwekking, bewerkt door de Geest van God. Andere opwekkingen hadden eertijds plaats gevonden onder Hizkia en Josia, voordat het vonnis van Lo-Ammi, over Israël uitgesproken (Hos. 1: 9), was voltrokken. Eigenlijk waren deze opwekkingen eerder die van de koningen, de leiders van het volk. Dit laatste genoot er de voordelen van, zonder dat over het algemeen genomen, het geweten was geraakt. Maar na de tuchtiging van de ballingschap en het weer inbrengen in het land van wat er van Juda overgebleven was, krijgt die opwekking een ander karakter. Het is een réveil van het volk, en bovendien betreft het thans geen afzondering van de afgoden of een tempelreiniging zoals vroeger, doch omdat de tempel slechts een hoop puin is, de herbouw daarvan.

En dat is ook het karakter van het getuigenis vandaag te midden van de christenheid. Het gaat er om bouwstoffen voor het huis van God aan te brengen. God heeft de waarheid weer aan het licht gebracht, dat dit huis, de gemeente, de vergadering van de levende God, van ontzaglijke betekenis is in de ogen van Christus. Ondanks het verval ziet Hij zijn gemeente zoals Hij haar wenst te hebben, zelfs al is zij als zichtbaar getuigenis geheel verdwenen. Haar bestaan, meer nog, haar eenheid is even werkelijk - niet in de ogen van de

wereld, maar in Gods ogen - als toen zij, aan Salomo's tempel gelijk, werd opgericht en groeide om een heilige tempel in de Heer te zijn. Het is *hetzelfde* huis. Ook in Ezra (hfdst. 5) beschouwt het overblijfsel het van uit dit gezichtspunt: "Wij herbouwen", zegt het, "het huis dat vele jaren geleden gebouwd werd; een groot koning van Israël heeft het gebouwd en voltooid" (vs. 11). En: "Nebukadnezar... heeft dit huis verwoest" (vs. 12); en: "Kores... gaf bevel dit huis Gods te herbouwen (vs. 13); en tenslotte: "Sesbazzar is gekomen en heeft de fundamenten gelegd van het huis van God die in Jeruzalem woont, en van toen af tot nu toe is er aan gebouwd, maar het is niet voltooid" (vs. 16).

Het huis van God bouwen, dat is ook het karakter van de opwekking die de Heer in onze dagen heeft doen ontstaan. Al meer dan honderd jaar geleden is deze belangrijke taak van het volk van God weer aan het licht gekomen. Heeft zij de harten van alle gelovigen wakker geschud? We herhalen dat het er helemaal niet om gaat een nieuwe gemeente te bouwen, want zij is er, door God opgericht, en zij groeit op om een heilige tempel in de Heer te zijn, en om er te zijn, is het voldoende dat God haar ziet. God verwacht echter van zijn volk dat het haar voor aller oog zichtbaar maakt door het aanbrengen van geschikte bouwstoffen voor haar opbouw. Evangelisten, herders en leraars zijn de zaakwaarnemers die door de Heilige Geest voor de bouw van de tempel gebruikt worden, maar men zou zich zeer vergissen, als men meende dat alleen evangeliieverkondiging zielen aan het gebouw toevoegt. Zij is daarvan een van de voornaamste middelen; deze arbeid heeft echter de medewerking van alle gaven nodig. Meer nog, elk van Christus' getuigen is er voor verantwoordelijk edele en levende bouwstoffen voor het huis van God aan te brengen. Onze ontrouw heeft die bouwstoffen verstrooid, in plaats van ze te verzamelen, zodat God alleen ze ziet. Op de gelovigen rust thans de zorg ze te onderscheiden en ze op hun plaats te brengen, zodat het huis van God in deze wereld weer zichtbaar

wordt, al was het slechts door een paar onderste lagen stenen, die laten zien hoe het worden moet.

Dat was het getuigenis waartoe het overblijfsel van Juda geroepen was. Hoe vaak horen we niet zeggen dat evangelieverkondiging het getuigenis is, en deze door en door verkeerde gedachte heeft ten gevolge, dat men denkt de hand te hebben geslagen aan de bouw van het huis van God, wanneer er zielen tot bekering gekomen zijn, maar daarna stuurloos achtergelaten worden te midden van menselijke systemen, die niets te maken hebben met de gemeente van God.

Waarde lezers, laten we deze dingen overdenken. We behoren in de dagen die wij beleven, iets te bouwen, en het zijn niet de vervallen bouwsels die men kerken noemt, welke God niet erkent en waarvoor het hart van Christus geen enkele sympathie koestert. Hij heeft de gemeente liefgehad. Door Zich voor haar over te geven heeft Hij getoond welke waarde zij in zijn ogen had. Heeft zij voor ons dezelfde waarde als voor Hem? In dat geval zullen we een ruim hart hebben, dat ons over bekrompen en sektarische gezichtspunten heen zal voeren, een hart dat brandt van liefde, die slechts bevredigd kan worden, wanneer zij alle verlost en bijeenvergaderd ziet in de eenheid van het lichaam van Christus. En zelfs als deze taak niet verwezenlijkt kan worden zoals dat was in het begin van de geschiedenis van de gemeente, dan zal God de zijnen de activiteit toerekenen die zij ontplooid hebben om bekend te maken en praktisch te verwerkelijken dat er maar één huis, één gemeente van de levende God is, die door Hem erkend wordt in deze wereld.

“Maar de profeet Haggai, en Zacharia, de zoon van Iddo, traden bij de Judeeërs die in Juda en Jeruzalem woonden, als profeten op in de naam van de God van Israël “ (vs. 5). Om dit reveil te bewerken waren hier twee profeten voldoende. Zij waren de dragers en vertegenwoordigers van het Woord van God voor het volk. Door hen kwam het Woord, dat naar de kracht van de Heilige Geest weer aan het licht gekomen was,

de harten treffen. We zullen later zien hoe, toen Ezra op het toneel verscheen (hfdst. 7-10), datzelfde Woord aan de zielen voorgesteld werd zonder de tekenen van de profetische kracht. Ezra die het zal brengen, zal zich niets anders aanmatigen dan de gelovigen op te bouwen in de waarheden die de Schriften bieden, opdat hun wandel zich daarnaar voegen zal. De beide profeten enerzijds en Ezra aan de andere kant, laten ons twee verschillende werkingen van het Woord van God zien. Nadat het een ontwaken heeft bewerkt, fundeert en voedt het, en dank zij het Woord worden de zielen geheiligd om zich God waardig te gedragen. Een periode van opwekking die niet gevolgd wordt door onderricht in de Schriften, zal van korte duur zijn en uitdoven zonder andere sporen van haar loop na te laten dan individueel verlost en tot de kennis van Christus gebrachte zielen. Ongetwijfeld een niet genoeg te waarden zegen, maar de schatten van zegeningen in Christus worden dan niet uitgeput. Men kan dan ook niet genoeg wijzen op het grote belang van de leer voor het maken van vorderingen op de geloofsweg van de ontwaakte zielen.

De dienst van Haggai en Zacharia had als onmiddellijk gevolg dat de hoofden van het volk, Zerubbabel en Jesua, hun woord ter harte namen. "Zij maakten zich op en begonnen te bouwen aan het huis van God, die in Jeruzalem woont; en de profeten Gods stonden hun met hun hulp ter zijde" (vs. 2). De leiders wachten geen eenstemmige bewilliging af, trachten ook niet een algemene actie te ontketenen als het om de bouw van het huis gaat. Zo zal het altijd wezen. Het enige middel om bij anderen geloofsactiviteit op te wekken is haar zelf te ontplooiën, met een hart dat vervuld is met wat men aan de Heer is verschuldigd, en met het besef van verantwoordelijkheid jegens Hem. Al waren we maar met twee of drie die met een onverdeeld hart wandelen in de weg van toewijding aan de gemeente van God, we kunnen er zeker van zijn dat onze ijver vruchten zal dragen. Maar twee of drie, zult u zeggen? Ja! Haggai en Zacharia, Zerubbabel en Jesua, zij maar alleen, vertegenwoordigden op dat ogenblik de ware

geest van Christus. Zij waren, kort samengevat, het koningschap, de priesterschap en de geest der profetie, aan het werk tot zegen van allen. Deze beide mannen, en met hen Gods profeten, begonnen te bouwen. Weldra sloten anderen zich er bij aan. Het volk koos partij voor hun leiders tegen hun vijanden: "Toen zeiden wij hun wat de namen waren van de mannen die dit huis bouwden. En het oog van hun God was op de oudsten der Joden" (vs. 4 en 5) ⁴.

Sinds het eerste verzet tegen de oprichting van de tempel hadden Thathnai, Sthar-Boznai en hun ambtgenoten (vs. 6), de vroegere vijanden van het volk Bislam, Mithredath, Tabeël en hun ambtgenoten (4:7), vervangen. In Nehemia 6:1 wisselen ze opnieuw, dan zijn het Sanballat, Tobia en de Arabier Gesem met hun ambtgenoten. De mensen volgen elkaar op in hun min of meer hevige of hatelijke vijandschap tegen het werk van God, maar de tegenkanting blijft, omdat de vijand, die al zijn instrumenten gebruikt, niet veranderd is. Och, liet het geloof zich toch nimmer tot stilstand brengen door de hindernissen die satans vertegenwoordigers opwerpen! Begrepen we maar goed dat Gods werk niet kan verwoest worden, omdat God boven allen staat. Hij moge toelaten dat ons geloof en onze laksheid dat werk vertragen, het opschorten, en dit doen opdat we onszelf zouden leren kennen, oordelen en verootmoedigen, ondanks dit alles zal zijn werk volbracht worden. Zijn huis blijft bestaan, zelfs als het verwoest is, en terwijl de vijandige mensen elkaar snel opvolgen, blijven er de Zerubbabels en Jesua's en hun metgezellen, tot zij het werk volbracht hebben waartoe zij geroepen waren, en totdat er nieuwe werktuigen, de Ezra's en de Nehemia's opstaan om er een ander karakter aan te geven.

⁴ Noot van de vertaler. Om in overeenstemming te blijven met de visie van Dr. Rossier hebben we hier de vertaling gegeven van de Franse tekst. A.V.: "En zij zeiden aldus tot hen: Wat zijn de namen van de mannen..."

Maar het getuigenis dat deze opwekking eigen is en door de profeten is teweeggebracht, draagt reeds een karakter dat niet helemaal hetzelfde is als dat van de hoofdstuk 3 en 4. Het zou in zekere mate vergeleken kunnen worden met het evangelisatiewerk van de christenheid. Het overblijfsel verkondigt hier niet alleen, als in 4:1 en 3, “de Here, de God van Israël”, maar “de God van Hemel en aarde” (5:11 en 12); en de tempel is niet meer slechts “de tempel van de Here, de God van Israël (4:1), maar “het huis Gods” (vs. 13-17). Deze termen spreken duidelijk van God zoals Hij Zich aan de volken openbaart en van de titel die Christus zal dragen in het duizendjarig rijk. De toekomstige tempel te Jeruzalem zal niet alleen worden opgericht voor de twaalf stammen, want ook de heidenen zullen er deel aan hebben, en de volkeren zullen er met hun koningen naar opgaan om “de God van hemel en aarde” te aanbidden. Het volk des Heren neemt hier tegenover de volken de plaats in van dienaars van de God die zij, de volken, zelf hadden moeten dienen. En zo prediken wij op dezelfde wijze in onze dagen aan de wereld onze Vader als “God, onze Heiland, die wil dat alle mensen behouden worden” (1 Tim. 2:4). In deze zin zou ik het reveil van hoofdstuk 5 een evangelische opwekking willen noemen.

Wanneer het volk nu, door zijn vijanden aldus aangevochten, nadrukkelijk de naam en de karaktertrekken van zijn God belijdt, geschiedt dat niet met een superioriteitsgevoel tegenover degenen die het omgeven. Het probeert niet zijn schuld te verkleinen, maar erkent voor de volken dat het onder het oordeel van God ligt. Al zijn de gelovigen “dienaars van de God des hemels”, zij belijden dat zij om hun overtredingen rechtvaardig gestraft zijn: “Maar nadat onze vaders de God des hemels hadden vertoornd, gaf Hij hen over in de macht van Nebukadnezar, de koning van Babel, de Chaldeeër; en die heeft dit huis verwoest en het volk naar Babel weggevoerd” (vs. 12). Hun onderworpenheid aan de volken was de straf voor hun ongerechtigheid (vs. 13-15). Past deze houding ook niet de schuldige gemeente, die verantwoordelijk is voor wat haar is

toevertrouwd? Evenals toen, vraagt God heden van zijn dienstknechten dat hun getuigenis, om doeltreffend te zijn, vóór alles een getuigenis van hun verval zal zijn.

Laten we hier nog een opmerking maken ten aanzien van de tactiek van de vijanden van het volk. Onder Arthahsasta, de valse Smerdis (hfdst. 4), voor wie het van het grootste belang was opstanden ,tegen zijn met geweld verkregen macht te voorkomen, werpen de tegenstanders politieke redenen op om het werk van God te doen stilstaan.

Deze vorst zou zich nauwelijks druk gemaakt hebben over godsdienstige kwesties, maar voor hem was het in de eerste plaats van belang dat het volk zijn eenheid en het middel om die in een versterkte hoofdstad te verdedigen, niet herkreeg. Deze vijanden schreven de koning dus: "Zij zijn bezig die oproerige en slechte stad te herbouwen; zij voltooiën de bouw der muren en graven de fundamenten uit" (4: 12). Bijgevolg geeft Artaxerxes zijn bevelen.

Onder Darius, de Pers is hun tactiek veranderd. De vorsten van Perzische oorsprong verfoeien de Babylonische afgodendienst. Zo ook Darius, hoewel hij aan elk van de landen waarover hij heerste, het recht verleende zijn eigen speciale afgodendienst te hebben. Hij erkende de ware God, zoals we in hoofdstuk 6 zullen zien, en koesterde een zekere vrees voor Hem. Had Kores deze herbouw toegestaan, zoals de Joden beweerden? De tegenstanders verbergen hun vijandschap onder de schijn van onverschilligheid, ja, bijna verdraagzaamheid. Als het edict van Kores niet bestond of niet teruggevonden kon worden, konden zij verwachten dat een bevel van de koning zou gelasten het werk te staken. Hun grootste zorg is in goede verstandhouding te blijven met de wereldmacht, want de naam van God heeft eigenlijk geen enkele waarde voor hun hart of geweten. "De koning moge ons zijn beslissing hieromtrent doen toekomen", zeggen zij (vs. 17).

Hoofdstuk 6

Op bijzondere wijze begunstigt God de opwekking die Hij tot stand gebracht heeft, doet de ontcomenen echter hoe langer hoe meer het verval gevoelen door hun ontrouw veroorzaakt. Darius, de Pers, steunt de Joden, en oordeelt rechtvaardig. Zijn uitspraak berust trouwens op het feit dat volgens “de wet van Meden en Perzen geen enkel verbod of besluit dat de koning heeft uitgevaardigd, veranderd kan worden” (Dan. 6: 16). In dit alles kan men de voorzienigheid van God, die over zijn volk waakt, opmerken. Het bevelschrift van Kores wordt in Achmetha, in het gewest Medië, niet in Babel, gevonden, hetgeen bewijst dat zonder de goddelijke tussenkomst zelfs de nauwkeurigste naspeuringen tevergeefs hadden kunnen zijn. Al gaat Darius niet zover dat hij, zoals de verootmoedigde Nebukadnezar, verkondigt dat de Allerhoogste heerst over de koninkrijken der mensen, toch erkent hij de God des hemels, en de tempel te Jeruzalem als het huis van God (6:9 en 10:3, 8 en 9). Hij geeft bevel betreffende de afmetingen er van; zij verraden zijn onverstand, want zij stemmen niet overeen met de symbolische getallen van de eerste tempel (vs. 3; 1 Kon. 6:2), en zo blijft meer dan één van Gods gedachten als bedolven onder deze nieuwe getallen. Darius erkent ook dat de gebeden van deze verachte en vernederde mannen doeltreffend zijn voor het leven van de koning en zijn zonen (vs. 10); hij maakt van het gezag dat hem gegeven is, gebruik om hen die zich tegen de wil van God zouden willen verzetten, te straffen. En ten slotte doet hij een ernstig beroep op de God die te Jeruzalem woont, wraak te oefenen over hen die zich tegen Hem verzetten: “De God nu die zijn naam daar heeft doen wonen, state iedere koning en elk volk neer, die als overtreders hun hand uitstrekken om dit huis Gods te Jeruzalem te verwoesten” (vs. 12). De tegenstanders, die niet de minste eerbied hebben voor het volk van God, haasten zich nu zich te schikken naar het bevelschrift van de koning, want vrees voor de mens vult hun harten.

God bedient Zich evenwel van alles, zelfs van deze vrees om zijn voornemens in genade ter bescherming van zijn volk “ten uitvoer te brengen.

De oudsten van de Joden bouwen en zijn voorspoedig door de profetieën van Haggai en Zacharia. Zij voltooiën de tempel, niet alleen volgens het bevel van de God van Israël, maar ook volgens het bevel van de Perzische machthebbers (vs. 14). Dat is de bijzondere karaktertrek van dit reveil onder de vernedering en dienstbaarheid van de heidense volkeren. Het werk aan de tempel had gedurende zestien jaren stil gelegen, van het tweede jaar van Kores, tot het tweede jaar van Darius, de Pers (4:24; Haggai 1:1). Vier jaar later was het huis van God voltooid (vs. 15) . Wat zijn vertragingen, voortspruitende uit vrees voor mensen, en gebrek aan vertrouwen op de Heer, dat daarvan een noodzakelijk gevolg is, toch rampzalig! In de maand Adar, de twaalfde maand, die met onze maand maart overeenkomt, heeft de inwijding van het huis plaats, maar het heeft niet meer, zoals we reeds zeiden, de eerste, door God vastgestelde afmetingen. Deze inwijding wordt maar heel sober gevierd in vergelijking met die van de tempel van Salomo, in glorieus gedachtenis; desondanks was het hart van het volk vol vreugde, want God doet in dat herstelde huis weer “zijn naam wonen” op zichtbare, erkende wijze. Wel keert zijn heerlijkheid er niet in terug, noch zijn troon tussen de cherubim; zijn geestelijke tegenwoordigheid kan echter niet ontbreken, wanneer het middelpunt van de bijeenvergadering van zijn volk erkend wordt. Twintig jaar tevoren hadden zij hun eenheid getoond bij de oprichting van het altaar; nu verwerklijken zij deze gezegende waarheid, n.l. dat God in hun midden is, bij de inwijding van de tempel. Hij heiligt zo te zeggen hun eenheid door zijn tegenwoordigheid, maar zij draagt hier nog het stempel van hun zonde en hun verval. Als zondoffer offeren zij twaalf geitenbokken, naar het getal van de stammen van Israël (vs. 17). Geen enkele stam wordt uitgesloten van de openlijke belijdenis van zonde door het offer tot uitdrukking gebracht. We vinden hier niet meer, als in de dagen van Elia, een altaar van

twalf stenen om de eenheid van het volk uit te drukken, maar twalf geitenbokken, op het altaar geofferd ter verzoening van een gemeenschappelijke zonde. Zo erkennen zij hun verbondenheid en gelijkheid in de zonde. De zonde van Juda en Benjamin, waartoe de weggevoerden behoorden, is in hun ogen even groot als die van de tien andere stammen, en heeft dezelfde verzoening nodig. Onder deze omstandigheden nemen zij alleen de toevlucht tot het Woord, "naar het voorschrift van het boek van Mozes", om de dienst te regelen (vs. 18).

Spreekt dit alles niet van de positie van de gelovigen van onze dagen? Zij hebben de schuld van de gemeente te erkennen en daarvan de verantwoordelijkheid tegenover God te dragen, zonder er ook maar over te denken ze op anderen af te wentelen.

Wij mogen Gods tegenwoordigheid zoeken in het midden van de zijnen die om zijn naam vergaderd zijn; we matigen ons niet aan, wat we bedorven hebben, in zijn geheel te kunnen herstellen; we houden ons alleen aan het Woord van God wat de opbouwen het handhaven van de orde in de gemeente betreft; te midden van onze grote armoede zijn we er over verheugd dat we in onze vernedering de Heilige en Waarachtige voor en met ons hebben. Dat zijn onze tegenwoordige voorrechten.

Behalve deze zegeningen ontdekt het overblijfsel er nog andere. In de 12e maand had de inwijding van de tempel plaats gevonden; in de volgende maand, de maand Abib, de eerste van het nieuwe jaar, viert het volk het Pascha. Het vindt de volgorde van de feesten zoals die door God was ingesteld, weer terug, op het ogenblik dat een volkomen orde - altaar en tempel, vergadering en eenheid van het volk, Gods tegenwoordigheid in hun midden hervonden is. Na het altaar gebouwd te hebben (hfdst. 3), hadden zij met brandoffers het Loofhuttenfeest gevierd, en dat was naar de wet, want zij hadden hun woning in Kanaän teruggekregen. Hier houden zij het Pascha. Dat was de gedachtenis aan het offer, waardoor

Israël enerzijds voor het oordeel van God gespaard en anderzijds bevrijd was uit de slavernij van Egypte. Wat ons betreft komt dit feest overeen met de gedachtenis van de dood van Christus, van onze verlossing en van de zegeningen van het nieuwe verbond in zijn bloed. Deze gedachtenisviering heeft plaats op de eerste dag van de week, de opstandingsdag, die voor ons “het begin der maanden” is. De priesters en de Levieten hadden zich gereinigd “als één man”; zij waren allen rein om het Pascha te vieren. Zij gevoelden dat zij geen onreinheid mochten meebrengen naar dit heilige gedachtenismaal, en zoals zij eensgezind waren geweest bij het bouwen van het altaar, bij het toezicht houden en bij het leggen van de fundamente van de tempel, zijn ze het nu om zich te reinigen, “en tevens ieder die zich van de onreinheid van de heidenen des lands afgescheiden en zich bij hen gevoegd had om de Here, de God van Israël te zoeken” (vs. 21).

Dit behoort altijd het kenmerk van het getuigenis van een overblijfsel te zijn te midden van het verval. Het is zich bewust dat de bezoedeling aan de Tafel des Heren niet toegelaten kan worden, dat daaraan voor de wereld geen plaats is; het beseft dat dit maal niet kan plaats vinden zonder dat men zichzelf geoordeeld heeft: “Maar laat een ieder zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker” (1 Kor. 11:28).

En ten slotte “vierden zij het feest van de ongezuurde broden met vreugde, gedurende zeven dagen, “want de Here had hen verblijd; Hij had het hart van de koning van Assur tot hen gewend om hen te steunen bij de arbeid aan het huis van God, de God van Israël” (vs. 22). Dit feest van de ongezuurde broden is het beeld van een volledige en voortdurende heiliging, zeven dagen lang, het getal van de volheid. Een beeld van onze hele levensloop, van een leven dat toegewijd is aan Hem, die ons door zijn dood verlost heeft en aan wie wij ten eigendom toebehoren. Het is in figuurlijke zin de gezamenlijke en persoonlijke heiliging waarover in 2 Kor. 6:17 - 7:1 gesproken wordt. Het herstelde overblijfsel viert dit feest met vreugde; dat

had het ook gedaan bij het Loofhuttenfeest en bij de inwijding van de fundamente en die van het huis (3:13; 6:16 en 22). Daarin verschilde het met wat in de wet van Mozes was gezegd: “Zeven dagen zult gij daarbij ongezuurd brood eten, brood der verdrukking”, want overhaast zijt gij uit het land Egypte getrokken” (Deut. 16: 3). Bij alle hervonden zegeningen was hier echter slechts plaats voor vreugde.

De overgeblevenen van de wegvoering waren niet de enigen die het feest vierden. Aan deze plechtigheid namen ook deel “ieder die zich van de onreinheid van de heidenen des lands afgescheiden en zich bij hen gevoegd had om de Here, de God van Israël te zoeken” (vs. 21). Zonder deel uit te maken van het eigenlijke getuigenis, kwamen zij er zich bijvoegen met een werkelijke, praktische heiligheid. Zij hadden dan ook deel aan het gedachtenisfeest.

Deze waarheid is van groot belang voor het heden. Alle christenen die zich van de wereld en van de belijdenis zonder leven die ons omringt, hebben afgezonderd, hebben recht op een plaats aan de Tafel des Heren en worden daaraan door hun broeders met blijdschap ontvangen.

Ondanks zoveel zegen waren de hulpbronnen van het volk, hetzij voor de offeranden of voor de dienst, erg verminderd (vgl. 1 Kon. 8:63), maar dat belemmerde in niets de orde van de dienst. Zij hadden daarvoor een onfeilbare machtiging, waarop zij zich steeds konden beroepen: “Het voorschrift van het boek van Mozes”, anders gezegd, het Woord van God (vs. 18).

HOOFDSTUK 7 - EZRA

We treden hier in een ander tijdperk van onze geschiedenis binnen. Er zijn 59 jaren verlopen sinds de inwijding van de tempel en ongeveer 79 sedert het edict van Kores. Ahasveros (ook bekend onder de naam Xerxes), de vorst van wie het boek Esther ons vertelt, de zoon van Darius (Hystaspis) van Ezra 5 en 6, is in die tussentijd zijn vader opgevolgd. Zijn zoon Arthahsasta (of Artaxerxes Langhand), van wie in ons boek sprake is, heeft nu de troon bestegen.

In hoofdstuk 5 werd het overblijfsel gekenmerkt door de kracht van het profetische woord, dat een vernieuwing van de geestelijke energie bij het volk had bewerkt; lange tijd had dit immers de arbeid aan het huis van God laten liggen. De hoofdstukken 5 en 6 hebben ons de resultaten van die opwekking doen zien.

Toen de eerste arbeid voltooid was, mocht 't volk daarvan in vrede de gevolgen smaken. Maar zal het zijn geestelijke hoogte in deze nieuwe toestand blijven bewaren? Neen, er breken tijden aan waarin zij snel naar beneden daalt. De wereld dringt binnen, onheilige verbintenissen, zoals we die aan het eind van het boek zien, worden geduld en verzwakken de zedelijke veerkracht. In de tijd dat Ezra werd verwekt, was het kwaad nog verborgen; want juist zijn tegenwoordigheid met nieuwe, onbesmette beginselen openbaarde het kwaad.

Waar het redmiddel te vinden tegen deze geestelijke terugval en zijn gevolgen? Er is er maar één: het Woord van God. God verwekt Ezra om het volk in de wet van Mozes te onderwijzen en het te herinneren aan de belangrijkheid daarvan. Het gaat hier niet om nieuwe openbaringen, zoals toen Haggai en Zacharia tot het volk spraken, doch eenvoudig om "de inzettingen en de verordeningen, vervat in de wet des Heren" weer in het licht te plaatsen en op de gewetens te leggen.

Vergeeten we niet dat dit ook op de dag van heden onze enige toevlucht en het enige middel tot herstel is: “Op zulken sla Ik acht, op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft” (Jes. 66:2).

Ezra was in alle opzichten een opmerkelijke persoon voor zover hij door God gekozen was om die opdracht te volbrengen. Allereerst vinden we in de verzen 1-5 zijn geslachtsregister, dat geen enkele leemte vertoont. Hij stamde uit het priesterlijk geslacht, en door zijn voorvaderen en hun deugden (de trouw van een Zadok, de ijver van een Pinehas) ging dit terug tot op “Aäron, de hogepriester”.

Moet het in onze dagen niet evenzo gesteld zijn met de dienaars des Woords? Hun persoon, hun werken en hun gedrag behoren klaar te tonen dat hun “bronnen in Christus” zijn, de ware Hogepriester. Voor aller oog moet het duidelijk zijn, wie hun Heer is en van wie zij het leven ontvangen hebben.

Ezra was “een schriftgeleerde, bekwaam in de wet van Mozes, welke de Here, de God van Israël, gegeven had” (vs. 6). God had hem tevoren met een bijzondere gave toegerust om een leidsman van het volk te zijn. Dat was echter niet genoeg om hem geschikt te maken tot het uitoefenen van zijn dienst. “Ezra had er zijn hart op gezet om de wet des Heren te onderzoeken en haar te volbrengen” (vs. 10). Eerst haar te onderzoeken, en dan te volbrengen, want wat hemzelf betrof, scheidde hij de praktische toepassing niet van de kennis. Hij was niet gelijk aan die leraars van de wet die in de dagen van de Heer Jezus de mensen lasten oplegden die te zwaar waren om te dragen, en die lasten zelf niet met één van hun vingers aanraakten (Luc. 11:46). Zijn leven was praktisch doordrenkt met de voorschriften van het Woord, dat hij zich tot voedsel maakte. En pas daarna had hij er zijn hart op gezet “in Israël inzetting en verordening te onderwijzen” (vs. 10). In één woord zijn leven en gedrag waren in volkomen overeenstemming met zijn onderwijs.

Het gevolg van deze algehele toewijding aan het Woord en het werk, was dat “de goede hand van zijn God over hem was”, want, wordt er gezegd, (let wel op dit “want”) “hij had er zijn hart op gezet”. We komen dit altijd en in elk tijdvak tegen: Gods bescherming rust bijzonder op hen die, zichzelf vergetend om slechts van Hem afhankelijk te zijn, zich zonder terughouding aan zijn werk wijden.

Om deze weg van gehoorzaamheid te volgen zonder gevaar te lopen er van af te wijken, had Ezra een bijzondere kennis van de hele Schrift nodig. Hij was onderlegd in de wet van Mozes; hij was “de schriftgeleerde, die geleerd was in de woorden van de geboden en voorschriften des Heren voor Israël “ (vs. 11). Vaak is niets noodlottiger voor de zielen dan een oppervlakkige en beperkte kennis van het Woord. Hoeveel verdeeldheid en twisten zouden voorkomen worden onder Gods kinderen, wanneer zij de Schriften leerden te zien in hun verscheidene aspecten. Een waarheid scheiden van andere daarmee samenhangende waarheden zonder met die laatste rekening te houden, is in het algemeen een bewijs van onkunde en eigenwil, als het niet de vrucht is van een hoogmoedige voldoening over zichzelf, die anderen leren wil en weigert zich door God te laten onderwijzen! Bijna alle verkeerde leringen vinden hun uitgangspunt in een waarheid die van haar plaats gerukt en dientengevolge slecht begrepen is, en op die manier de eigenlijke wortel van een dwaling wordt.

Het bevelschrift van Arthahsasta toont ons evenals de brief van Darius (hfdst. 6) de geestelijke instelling van de Perzische machthebbers. Zonder levenwekkend geloof hadden zij een zekere vreze Gods. Evenals zijn grootvader Darius erkende Arthahsasta de God des hemels. Al liet hij naar de geschiedenis verhaalt, aan ieder volk zijn afgoden, hij had er geen. De leer van Zoroaster, het geloof in een verheven God, het onderricht van de magiërs, dit alles vermengd met wijsgerige inzichten over de beginselen van goed en kwaad, vormden de godsdienst van deze vorsten. Dit alles bracht hen er ongetwijfeld toe “de God des hemels” te erkennen. In zijn

edikt gaat Arthahsasta echter verder: hij erkent de God van Ezra (vs. 14), de God van Israël (vs. 15), de God in Jeruzalem (vs. 19). Hij erkent ook zijn verantwoordelijkheid tegenover die God, wiens toorn men te duchten heeft (vs. 23). Hij toont bovendien veel vertrouwen in Ezra, de man Gods, want hij geeft hem de aanstelling in handen van regeerders en rechters in het gebied over de Rivier (vs. 25); hij weet zeer wel dat de vrome Ezra er geen kiezen zal die tegen het koninklijk gezag in opstand zullen komen, en dat is voor hem de waarborg voor vrede in zijn rijk (vs. 25). Ten slotte beveelt hij strenge maatregelen te nemen tegen wie de wet van God en de wet van de koning overtreden mochten, want naar zijn opvatting zijn die beide wetten identiek met elkaar (vs. 26).

Wat Ezra betreft, hij brengt alles op God terug, zelfs de gunst van de koning: “Geprezen zij de Here, de God onzer vaders, die de koning zulks in het hart gegeven heeft om het huis van de Here die in Jeruzalem woont, luisterrijk te maken en mij gunst heeft doen vinden bij de koning, zijn raadsheren en alle machtige vorsten des konings” (vs. 27 en 28). Vóór alles ziet hij en ondervindt hij in de nabijheid van zijn God dat “de hand van de Here over hem is” om hem te verhoren (vs. 6), te beschermen (vs. 9), te sterken (vs. 28) en te verlossen (8:31).

HOOFDSTUK 8 – TWEEDE UITTOCHT

Bij deze nieuwe uittocht wordt Ezra vergezeld door een deel van het volk dat in het gebied van Babel was gebleven. Dezen bezitten evenals hun leider een nauwkeurig geslachtsregister. De Schrift vermeldt hen allen naar hun families en niet naar hun steden zoals bij een deel van die in hoofdstuk 2. Bij de eerste grote beweging van herstel bestond er betrekkelijk weinig twijfel aan het recht van de afzonderlijke personen tot het volk van God te behoren, en die twijfel betrof in wezen het priesterschap. Hier schijnt het echter noodzakelijk stipter te werk te gaan dan in het begin. Dit verschijnsel komt herhaaldelijk voor. De geestdrift van een eerste liefde kan een bepaalde vermenging vertonen, omdat de liefde en de blijdschap overvloeien en het geheel van het volk gaande houden. Vreemde elementen kunnen er zich onder mengen en dikwijls doet men al kort na het begin daarvan de pijnlijke ondervinding op. Maar de kracht van de Heilige Geest is er dan om hen te onderscheiden en, wanneer de gelegenheid zich voordoet, hen er tussen uit te halen. De geschiedenis van de gemeente biedt dergelijke voorbeelden. Met Ananias en Saffira dringt de leugen binnen, met Simon de tovenaer het vlees dat slechts de schijn van bekering heeft, maar Gods Geest waakt, oordeelt en onderscheidt, en voor een ogenblik wordt het huis voor beschadiging bewaard. Later stelt de gemeente zich meer op haar hoede tegen het kwaad: “Gij hebt op de proef gesteld hen die zeggen dat zij apostelen zijn en het niet zijn” (Openb. 2:2). Het is geen teken van meerdere kracht, noch van meer liefde, maar het wordt een noodzakelijkheid, wanneer men het getuigenis van God zuiver wil bewaren.

Te midden van de stoet schitteren de zonen van Adonikam waarvan de meesten met Zerubbabel waren opgetrokken (2:13). Nu trekken de laatsten van hen (vs. 13) met Ezra op; hun namen worden niet vergeten. Zo is het hele geslacht

voltallig en deze bijzondere zegen wordt hier in het boek van God meegedeeld. Mochten ook wij hele geslachten van Adonikams aantreffen onder hen die de Heer roept om van Hem in deze laatste dagen te getuigen!

Deze mannen, de priesters die het eerst genoemd worden, en de hoofden er bij inbegrepen, waren 1502 in getal (vs. 1-14). Maar zie, voordat men zich op weg begeeft, doet Ezra een droevige ontdekking: "Toen ik acht gaf op het volk en de priesters, vond ik daar niemand van de Levieten" (vs. 15). Zoals we al hebben opgemerkt, waren zij al weinig talrijk in het 2e hoofdstuk en telden daar maar 74 personen. Hier meldt zich geen enkele Leviet. Zij blijven in de steden van de volken, in beslag genomen door eigen belangen; zij denken er niet in het minst aan mee op te trekken met hun broeders voor de dienst van het huis van God. Ezra is genoodzaakt een speciaal gezantschap van hoofden en verstandige mannen naar hen toe te sturen om hen aan te sporen zich bij hun broeders te voegen. Ten slotte komen zij ten getale van 38 personen. Het aantal Nethinim, de tempelhorigen, bedroeg 220, dat is ongeveer zes dienaars per Leviet! Is zo'n feit niet erg verootmoedigend? Moeten ook wij daaruit geen lering putten? Waar zijn de dienaars onder het volk van God? Want meer dan eens hebben we de opmerking gemaakt dat de dienaars van vandaag overeenkomen met de Levieten van toen. Waar zijn zij die in het huis van God een dienst uitoefenen en er de functies verrichten die God hun toegewezen heeft? Waarom toch die schaarste en armoede? Zij die onder de volken bleven konden zich beroepen op hun bezigheden en taken te midden van hun landgenoten. Maar moest het huis van God dan van hun medewerking verstoken blijven? Behoorden zij hun positie en belangen niet op te offeren om de Here te dienen daar waar Hij gediend wilde worden?

In weerwil van dit alles vinden we hier toch weer het woord: "De goede hand van onze God was over ons" (vs. 18). En dat was de enige hulpbron waarop Ezra kon rekenen. Als de verleende hulp onvoldoende bleek en de grote leemten openbaarde die uit

het verval van het volk waren voortgekomen, het was tenminste hulp, en de Heer verlaat de zijnen niet.

Wat moesten Ezra en zijn metgezellen nu doen tegenover deze laakbare ontoereikendheid? Zouden zij proberen die te verhelpen door de een of andere menselijke verbinding, ingegeven door de omstandigheden? Helemaal niet! Het huis was gebouwd, de plaats van de bijeenvergadering van het volk vastgesteld, de naam des Heren woonde er.

Zonder dralen moest men zich daarheen begeven. Onder deze omstandigheden was echter één ding nodig: verootmoediging. “Toen riep ik daar, bij de rivier Ahava, een vasten uit om ons te verootmoedigen voor onze God” (vs. 21). Zonder vasten en verootmoediging, noodzakelijk geworden door de ellendige toestand van dit handjevol mannen die gereed staan om naar Jeruzalem te trekken, was geen enkele zegen mogelijk. Hoe zouden zij in deze zo armoedige en onvolledige toestand “de juiste weg” hebben kunnen vinden voor zichzelf, hun kinderen en al hun have? Anderen zouden in de verleiding gekomen zijn “aan de koning een leger en ruiters te vragen om hen te beschermen tegen de vijanden onderweg”. Maar die gedachte komt niet op in het hart van de vrome Ezra; hij zou er zich voor geschaamd hebben die te koesteren en de vrije loop te geven. Had hij niet tegen de koning gezegd: “De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar zijn macht en zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten?” (vs. 22). Ging hij zeggen: Ik vertrouw op de Here, en dit woord verloochenen door er aan toe te voegen: Dit is niet helemaal voldoende voor mij, ik moet ook op de mens vertrouwen? Neen, dit zwakke overblijfsel vast, verootmoedigt zich en wendt zich in gebed tot God. Dat was precies wat nodig was, niets anders. “Dus vastten wij en smeekten onze God hierover, en Hij liet Zich door ons verbidden” (vs. 23).

Omstandigheden zoals die van Ezra zijn dikwijls voorgekomen en ontmoeten we ook in onze dagen. Soms schijnen de moeilijkheden onoverkomelijk. De vijand staat ons onderweg op te wachten en plaatst zich tussen ons en het volbrengen van

een eenvoudige plicht: het bijeenkomen van Gods kinderen en de dienst van zijn huis. In ons is geen kracht om de vijand te weerstaan. De hulp van Levieten waarop we enige hoop hadden gevestigd, ontbreekt. Satan zou ons wel willen aansporen hem tegemoet te treden met “legers en ruiters van de koning”, met vleselijke wapens, omdat hij wel weet dat we verslagen zouden worden als we hem met zijn eigen wapens gingen bestrijden. Wat staat ons dan te doen? Wat Ezra deed: laten we ons houden bij vasten, verootmoediging en gebed, en ervan verzekerd zijn dat God ons zal verhoren.

“Hij liet Zich door ons verbidden”, zegt Ezra. Behalve deze gezegende wapenen had Ezra het Woord van God met zich en vertegenwoordigde dit voor het volk. Was hij rijk? Was hij sterk? Helemaal niet, maar hij bezat de hulpbronnen van Hem wiens kracht in zwakheid wordt volbracht.

In de verzen 24 tot 30 ontvangen de priesters de heilige voorwerpen, zilver en goud in bewaring, die vrijwillig voor het huis van God waren gegeven. Deze gaven werden geheiligd door de naam des Heren en door het karakter van hen die ze onder hun hoede hadden. “Gij zijt de Here geheiligd, evenzo zijn deze voorwerpen geheiligd, en het zilver en het goud zijn een vrijwillige gave voor de Here, de God uwer vaderen” (vs. 28), zegt Ezra tegen hen. Deze gaven, ten dele afkomstig van de koning, de raadslieden en de vorsten, waren onbezoedeld. Omdat de naam des Heren en zijn tempel door deze mannen erkend was, kon God hun offers aanvaarden. Maar zelfs voor deze stoffelijke gaven, zilver en goud, was het nodig dat de priesters er voor zorgden ze als een kostbare schat te bewaken, want er mocht niets van ontvreemd worden. Hun bewaarders moesten in deze zaak alle mogelijke goede trouwen onkreukbaarheid tonen. In de bedeling der genade zien we hoe de apostel Paulus dezelfde nauwgezette zorg besteedt aan het toezicht op wat hem in bewaring gegeven en toevertrouwd was door de gemeenten uit de heidenen voor de heiligen in Jeruzalem (2 Kor. 8:20). De verzen 32 tot 34 vertellen ons wat een ijver de priesters en Levieten aan de dag

leggen om zich van hun opdracht te kwijten; ze gaven zich geheel en al aan hun taak. Niets ontbrak er; aantal en gewicht van al die voorwerpen bleek aanwezig te zijn. Mochten wij hen navolgen in het volbrengen van de opdrachten, grote of kleine, die de Heer ons toevertrouwt. Laten we wat Hij ons in handen legt, nooit beschouwen alsof het ons toebehoort, maar als iets dat aan Hem teruggegeven moet worden nadat we het voor Hem beheerd hebben. Meestal heeft bedrog, groot of klein, waaraan christenen zich tegenover de overheid of de wereld schuldig maken, geen andere oorzaak. Zij beschouwen wat de Heer hun in beheer geeft, als hun eigendom en stellen zich vaak bloot aan harde tuchtigingen als gevolg van hun ontrouw.

Het gevolg van de betoonde trouw komt hier duidelijk uit. God waakt over zijn bezit en bewaart de dragers van deze gaven de hele weg lang. De in deze hoofdstukken herhaaldelijk voorkomende zin vinden we ook hier weer: “En de hand van onze God was over ons, en redde ons uit de macht van vijanden en struikrovers” (vs. 31).

In Jeruzalem aangekomen brengt deze kleine groep “ballingen die uit de gevangenschap waren gekomen, brandoffers aan de God van Israël: twaalf stieren voor geheel Israël”. Ook zij zijn er op gesteld de eenheid van het volk te erkennen en te bevestigen. Op dat beginsel was hun getuigenis gebaseerd, zelfs in hun toestand van verval.

We merken echter op dat zij dit beginsel, wat henzelf betreft, slechts in een geest van ootmoed erkennen en er voor zorgen de heiligheid des Heren onaantastbaar te bewaren. Inderdaad, beginselen verkondigen zonder een geestelijke gesteldheid die daaraan beantwoordt, is niet anders dan ontheiliging ervan. Laten we nooit over onze beginselen spreken als ze niet door onze praktische gesteldheid ondersteund worden. De bewering dat we de waarheid bezitten terwijl we in ongerechtigheid leven, is verfoeilijk in Gods ogen (Rom. 1: 18). Onbekendheid met de Goddelijke beginselen gepaard met een vrome wandel volgens de kennis die men heeft, is beter dan inzicht in de waarheden zonder een heilige wandel. In deze weinige ontcomenen die

naar Jeruzalem optrekken, zien we een prachtig voorbeeld van het samengaan van die beide dingen: de heiligheid of de toewijding aan de Heer en het handhaven van de eenheid van het volk van God te midden van het verval.

HOOFDSTUK 9 EN 10 - REINIGING VAN HET VOLK

Tot dusver heeft het herstel - want de hoofdstukken 7-10 houden ons eerder bezig met een herstel dan met een opwekking - zijn uitwerking gehad op het gezelschap dat met Ezra naar Jeruzalem is opgetrokken. Door verootmoediging, vasten en smekingen er toe gebracht dat zij hun povere toestand inzien, benevens al wat hun voor de dienst van God ontbreekt, zijn deze mannen er zich van bewust dat alleen genade hen kan leiden en bewaren. Zij klemmen zich vast aan het Woord van God. De oversten die aan het hoofd staan, begrijpen dat praktische heiligheid noodzakelijk is voor degenen die met de heilige voorwerpen belast zijn. In Jeruzalem aangekomen geven ze uitdrukking aan de lotsverbondenheid van Gods volk en erkennen de eenheid daarvan ondanks hun verval.

Maar de aankomst van deze nieuwe versterking zal de toestand van het volk dat voorheen de tempel des Heren had herbouwd, aan de dag leggen; zij is het middel om het verborgen kwaad te ontsluiten dat aan het volk knaagt en zijn geestelijke ontwikkeling belemmert. Ezra's metgezellen komen hem voor de aandacht stellen wat zij hebben gezien: "Het volk Israël, de priesters en de Levieten hebben zich niet afgezonderd gehouden van de volken der landen... zij hebben uit hun dochters vrouwen genomen voor zich en hun zonen, waardoor het heilige zaad zich vermengd heeft met de volken der landen; ja, de oversten en de leiders zijn in deze trouwbreuk voorgegaan" (vs. 1 en 2). De wereld die hen omringde, was van lieverlee in de gemeente van Israël binnengedrongen, en al waren niet allen besmet, ze liepen gevaar het te worden, want hun leiders waren hen voorgegaan in het aangaan van onheilige verbintenissen. Het is droevig te moeten constateren dat alle opwekkingen een voor een te gronde gaan door

samengaan met de wereld en hierin zijn de leidlieden door hun voorbeeld de meest schuldigen.

Is er een middel in deze stand van zaken verbetering te brengen? Ezra, de vrome aan de Here toegewijde man, begrijpt dadelijk wat hem te doen staat. “Toen ik dit vernam, scheurde ik mijn kleed en mijn mantel, trok de haren uit mijn hoofd en uit mijn baard, en zat verbijsterd neer” (vs. 3). Op de eerste plaats dus de persoonlijke verootmoediging, in afwachting dat het volk zijn schuld erkennen en zich in zijn geheel verootmoedigen zal. Zo moet het altijd toegaan. Als de zonde bij het volk van God openbaar komt, worden we niet in de eerste plaats geroepen handelend op te treden, maar ons te verootmoedigen; en al waren we de enigen, zoals Daniël en andere getrouwen, of zoals Ezra op die dag, laten we niet verzuimen voor het aangezicht van God deze houding aan te nemen. Hij slaat er acht op en geeft gehoor aan het ootmoedige en verslagen hart.

“En tot mij kwamen samen allen die beefden voor de woorden van de God van Israël wegens de trouwbreuk der ballingen” (vs. 4). Het eerste gevolg van Ezra's verootmoediging is dat zich om hem groeperen degenen die voor de woorden van God beefden. De eerste dag zijn het er ongetwijfeld maar heel weinigen, maar deze verootmoediging zal zich uitstrekken tot het hele volk van God. Wat hen betreft, zij worden gekenmerkt door wat zij onder Ezra's leiding hebben geleerd. Door hem kenden zij het woord van God; daaruit hadden zij de kennis van het karakter van God geput, die Zich op geen enkele wijze met de onreinheid kan verenigen. Staat er niet geschreven: “Weest heilig, want Ik ben heilig”? In zijn gebed beroept Ezra zich dan ook op het Woord van God, dat hij zo goed kent. “Wij hebben immers uw geboden verlaten, die Gij ons door de dienst van uw knechten, de profeten, gegeven had met deze woorden: het land waar gij komt om het in bezit te nemen, is een bezoedeld land wegens de bezoedeling door de volken der landen, vanwege de gruwelen waarmee zij het in hun onreinheid hebben gevuld van het ene einde tot het andere. Dus moogt gij uw dochters niet aan hun zonen tot vrouw geven, noch hun

dochters voor uw zonen tot vrouw nemen; zoekt nimmer hun welzijn en hun geluk” (vs. 11 en 12).

De persoonlijke verootmoediging van Ezra bestond daarin de zonde van Gods volk als de zijne te dragen. Overeenstemming met de gedachten van God brengt ons altijd daartoe. Voorbeelden ervan zien we in Daniël 9: 5, Jeremia 10:23; Nehemia 8:33, en hier. “Mijn God, ik schaam mij en durf mijn ogen niet tot U opslaan, O mijn God, want onze ongerechtigheden zijn ons boven het hoofd gewassen en onze schuld is gestegen tot de hemel. Van de dagen onzer vadersen af tot op deze dag toe zijn wij in grote schuld en om onze ongerechtigheden zijn wij overgeleverd, wij, onze koningen, onze priesters, in de macht van de koningen der landen, aan het zwaard, aan gevangenschap, aan plundering, aan openlijke schande, zoals nu “ (vs. 6 en 7).

Wat een schuld van dit volk op het ogenblik dat de gunst des Heren er weer over begon te lichten ondanks zijn slavernij! “En thans is ons sedert kort genade bewezen van de Here, onze God, doordat Hij ons heeft gelaten degenen die ontkomen waren, en ons een tentpin heeft gegeven in zijn heilige plaats, waardoor onze God onze ogen deed oplichten en ons een weinig verademing gaf in onze slavernij; want wij zijn wel slaven, maar in onze slavernij heeft onze God ons niet verlaten; Hij heeft ons gunst doen vinden bij de koningen van Perzië, dat zij ons verademing gaven om het huis van onze God te doen herrijzen en zijn puinhopen te herstellen, en ons een omtuining te geven in Juda en in Jeruzalem” (vs. 8 en 9).

En had de Here hun geen beloften gedaan als zij zich van elk verbond met de volken afgezonderd zouden houden? Zeker, want Hij had gezegd: “opdat gij sterk moogt zijn, het goede des lands moogt eten en het voor altijd aan uw kinderen ten erfenis moogt geven” (vs. 12).

Een verbond sluiten met de volken betekende het prijsgeven van de afzondering voor Hem, van die heiligheid waarvan Ezra's metgezellen de waarde hadden gevoeld, en die hen tot op die

dag geleid had (8:28). En dat was het nu juist wat hun voorgangers niet in acht hadden genomen. Verbintenissen - die, wat ons aangaat, met werelds gezindheid overeenkomen - hadden hen overmeesterd, en zich als een bederf uitgebreid van de priesters en de oversten van het volk af tot de gewone mensen toe. Zij hadden vergeten dat zij met de afzondering drie belangrijke dingen verloren hadden: de kracht, het genieten van het goede van het land Kanaän en hun blijvend erfdeel voor zich en hun nakomelingen (vs. 12).

Dit is ook waarvan wij, gelovigen, heden de droevige ondervinding opdoen. De kracht? Het gaat hier niet om uitwendige kracht, bij de metgezellen van Ezra evenmin als bij ons, want zij waren maar met een handvol mannen, doch de sterke hand des Heren was met hen geweest, de vijand was te niet gedaan en zijn hinderlagen waren verstrooid. Maar hoe konden zij nu aanspraak maken op de beide andere zegeningen, op de genietingen in en het bezit van het land, nu het bederf onder het volk vastgesteld was?

Wat moest er dan gedaan worden? Ezra gaat voort met zich te verootmoedigen en zijn hoofd in het stof neer te buigen. Hij denkt met droefenis terug aan het oordeel over de zonden in het verleden, dat evenwel minder streng geweest was dan het volk had verdiend. "En Gij", voegt hij er aan toe, "hebt ons nog zo velen geschonken die ontkomen zijn"; en als wij tot onze boze daden terugkeren, zoudt Gij dan geen reden hebben ons te verdelgen "zodat er geen overblijfsel of ontkomene meer zou zijn?" Maar, zo gaat hij verder, hier zijn wij "als een schare ontkomenen overgebleven, gelijk het heden het geval is". Het getuigenis is nu toevertrouwd aan de enkelen van deze tweede uittocht, bedroefd en vol berouw voor alle anderen, en zij zeggen: "Zie, wij staan voor uw aangezicht in onze schuld. Waarlijk, niemand kan deswege voor uw aangezicht stand houden".

Is er op dit moment herstel mogelijk voor deze schamele ontkomenen? Ja, zij is gelegen in de houding die zij aannemen, en hoewel zij geen deel hebben aan de bezoedeling, hebben zij

toch zó volledig de verantwoordelijkheid daarvoor aanvaard, dat zij zich één maken met degenen die onder het oordeel van God zijn. We zullen zien hoe deze houding, met alle oprechtheid voor God aangenomen, dat deze fundamentele belijdenis van het kwade, haar invloed uitoefende op hen die gezondigd hadden, om hen tot herstel te brengen.

In het voorgaande hoofdstuk hebben we gezien hoe God op de verootmoediging van een enkeling, Ezra, had geantwoord door om hem heen in dezelfde geest van boetvaardigheid diegenen van zijn metgezellen te doen samenkomen, die beefden voor de woorden van de God van Israël. De verootmoediging breidt zich uit over een groot aantal personen: “Terwijl Ezra bad en schuld beleed, wenend zich nederwerpende voor het huis Gods, verzamelde zich tot hem een zeer grote schare uit Israël, mannen, vrouwen en kinderen, want het volk was in luid geweest uitgebarsten” (11:1). We kunnen niet genoeg naar voren brengen, hoezeer de zegeningen van het volk van God kunnen afhangen van één, of van enkele trouwe personen. De eerste twee verzen van hoofdstuk 5 lieten ons een opwekking zien, teweeggebracht door twee profeten, die eerst twee leidlieden en daarna het hele volk tot werkzaamheid voor de Here dreef. En hier heeft de verootmoediging van één man bij wie zich wat later nog enkelen aansluiten, een algemene verootmoediging ten gevolge. En opnieuw is het één man die optreedt om dit tot uitdrukking te brengen: “Toen nam Sechanja, de zoon van Jehiël, uit de zonen van Elam, het woord en zeide tot Ezra: Wij zijn ontrouw geweest jegens onze God doordat wij vreemde vrouwen uit de volken des lands hebben gehuwd; desondanks is er nog hoop voor Israël. Laat ons dan nu een verbond sluiten met onze God, dat wij alle vrouwen met de uit haar geboren kinderen zullen wegzenden, volgens de raad van mijn heer en van hen die beven voor het gebod van onze God; en laat er gehandeld worden volgens de wet” (vs. 2 en 3).

Maar dit is nog niet alles. Al is persoonlijke en daarna gemeenschappelijke verootmoediging het eerste ding, enkeling

noch het hele volk bij elkaar mogen daarbij blijven stilstaan. Op verootmoediging moet de daad volgen. "Sta op", zegt Sechanja tegen Ezra, "want op u rust de taak; wij zullen met u zijn; wees sterk en handel!" (vs. 4). Verootmoediging betekent nog niet afzondering van het kwaad. Zij baant daartoe de weg en bereidt ze voor. Maar aan de andere kant kan, als het gaat om herstel in dagen van verval te bewerken, een activiteit zonder verootmoediging, hoe ijverig ook betoond, slechts tot nieuwe terugval leiden. Het vlees dat niet in een geest van verootmoediging geoordeeld is, viert bij de afzondering van het kwaad zijn lust ten volle bot. Zo was de ijver van Jehu. Deze man droeg in Gods ogen stellig niet de zonde van het volk als de zijne; toen het oordeel eenmaal ten uitvoer was gelegd, - en op wat voor manier! - was hij dan ook de eerste die tot de dienst van de gouden kalveren in Dan en Bethel terugkeerde.

Verootmoediging is dus noodzakelijk, doch geestkracht om zich van het kwaad te zuiveren, is eveneens onontbeerlijk. De Korintiërs hadden dit begrepen na de vermaning van de apostel. De droefheid naar God had bij hen een berouw tot behoudenis bewerkt, een ware verootmoediging; maar wat een bereidwilligheid had zij voortgebracht, wat een vrees, vurig verlangen, ijver, bestraffing! In alle opzichten hadden zij getoond rein te zijn in die zaak! (2 Kor. 7:11).

Sechanja, de woordvoerder van het volk, toont hier een energie en onbaatzuchtigheid die ons ten voorbeeld moet strekken. Zijn vader Jehiël was onder de overtreders! (vs. 26). De kracht van de Heilige Geest, gepaard met de ijver van Pinehas, waren nodig om hem al zijn familiebelangen te doen opgeven en alleen Gods zaak te behartigen. Deze wilskrachtige man probeert evenwel niet een rol te spelen in de arbeid van het herstel; in eigen oog is hij niet belangrijk. Hij vindt dat die taak op Ezra rust, "de schriftgeleerde, bekwaam in de wet van Mozes, welke de Here gegeven had". De drager van het Woord, laten we zeggen het Woord zelf, moet in zijn ogen de voornaamste rol spelen. Ezra onttrekt zich niet aan de verplichting die hem wordt opgelegd. Onmiddellijk spoort hij de

oversten van het volk tot handelen aan. “Toen stond Ezra op en deed de oversten der priesters en der Levieten en geheel Israël zweren dat zij naar dit woord zouden handelen, en zij zwoeren” (vs. 5). Maar zelfs toen de verandering in het hart van het volk bewerkt was en zij tot de daad besloten waren, hield Ezra niet op met uitdrukking te geven aan zijn ootmoed. De naam des Heren was oneer aangedaan en die lag er nog steeds op. Zolang de reiniging niet volkomen was, betaamden rouwen vasten hun die besloten waren zich van het kwaad af te zonderen: “Hierna stond Ezra op van voor het huis Gods en ging naar het vertrek van Johanan, de zoon van Eljasib, waar hij de nacht doorbracht; brood at hij niet en water dronk hij niet, want hij bedreef rouw over de trouwbreuk van de ballingen (vs. 6).

De doortastendheid van enkelen gedooft niet de minste ongehoorzaamheid, allen moeten zich onderwerpen. Wie niet willen, worden als “bozen” beschouwd en uit de gemeente afgesneden: “Daarop deed men een oproep uitgaan door Juda en Jeruzalem tot al degenen die in de ballingschap geweest waren, om zich te Jeruzalem te verzamelen. Als iemand niet binnen drie dagen kwam, zou volgens besluit van de oversten en de oudsten al zijn have met de ban worden geslagen en zou hij uit de gemeente der ballingen worden afgesneden” (vs. 7 en 8). De tucht die helemaal verwaarloosd en nagelaten w'as door de geestelijke slapheid van het volk, wordt nu weer naar Gods gedachten uitgeoefend.

Alle mannen van Juda en Jeruzalem verzamelen zich in Jeruzalem. Ezra spreekt hen toe. Hij zegt niet meer zoals in hoofdstuk 9:7: “Wij zijn in grote schuld”, maar “Gij hebt trouwbreuk gepleegd, omdat gij vreemde vrouwen hebt gehuwd... scheidt u af” (vs. 10 en 11), want nu gaat het er om het geweten te treffen van hen die gezondigd hebben. Bij de droefenis om de begane zonden komt nu ook nog het voor hen zo ongunstige jaargetijde, “de regentijd”, waardoor het niet mogelijk was buiten te blijven staan (vs. 13). Feitelijke omstandigheden staan wel eens een onmiddellijke zuivering in

de weg. Het kon “geen werk voor één of twee dagen” zijn, want het kwaad was wijd verspreid, en allen bekenden: “Wij hebben in dit opzicht veel overtreden”. God doet hen op die wijze inzien dat het moeilijker is het kwaad te herstellen dan het te doen. Hij is evenwel vol geduld en barmhartigheid en houdt rekening met wat in het hart is besloten; Hij weet dat de schuldigen geen uitvluchten zoeken, maar wensen te gehoorzamen.

Laten ook wij in moeilijke omstandigheden het geduld van Ezra, de lankmoedigheid van God beoefenen ten opzichte van onze broeders, opdat zij de moed niet verliezen. Het had de overigen van de ballingen, die aan deze ongerechtigheid niet medeplichtig waren, kunnen toeschijnen dat ondanks de regen, een onmiddellijke afzondering van het kwaad, op hetzelfde ogenblik, noodzakelijk was. De broederliefde rekent zo niet; zij weet immers dat de woorden “wij hebben in dit opzicht veel overtreden”, niet ijdel zijn. Zij verdraagt alles, gelooft alles, hoopt alles, omdat zij liefde is.

Hoe ware het te wensen geweest dat de gevoelens die het volk bewogen, bij allen gevonden werden. Zo was het helaas niet. “Alleen Jonathan, de zoon van Asahel, en Jehazia, de zoon van Tikva, verzetten zich hiertegen; en Mesullam en de Leviet Sabbethai vielen hun bij (vs. 15). Welke redenen konden hen er toe brengen deze weg van verzet in te slaan? Er wordt er ons geen gegeven. Hoogstens zou men kunnen denken dat één van hen, als hij dezelfde Mesullam is als de Leviet van v. 29, die bij het kwaad betrokken was, persoonlijke redenen had om zich te verzetten tegen het besluit van de gemeente. Wat doen degenen die besloten zijn zich te reinigen ten aanzien van dit verzet dat volkomen tegen Gods gedachten is? Zij sluiten hun broeders niet uit, maar verdragen hen; de eigenwil van wie een afwijkende mening hebben behoeft geen andere veroordeling dan de vastbesloten daad van de grote massa van het volle Tot onze vreugde zien we later hoe de Leviet Sabbethai, schuldiger dan de anderen vanwege zijn dienst, en ook omdat hij zich één maakt met Mesullam, gebruikt wordt om het volk de wet te leren verstaan, en die daarna de leiding heeft over de dienst buiten

het huis van God (Neh. 8:7; 11:16). Inderdaad heeft het verzet van deze mannen in het geheel geen invloed op het besluit van de gemeente; het is zelfs het middel waardoor God het besluit des harten van hun broeders op de proef stelt. Het brengt de wandel van het geheel van het volk niet tot staan, want een besluit van een vergadering eist niet de volstreckte eenstemmigheid van de aanwezige personen, hoewel ze gewenst is en ze ook werkelijkheid kan worden wanneer de harten in dezelfde mate rekening houden met God. Aan de andere kant constateren we hier niet dat deze enkelen aanhouden hun zienswijze aan hun broeders op te leggen, maar het schijnt dat zij zich rustig houden en hun eigen geweten er niet bij aanhalen om dat van anderen te veroordelen.

Op de eerste dag van de tiende maand begonnen Ezra en de familiehoofden, mannen bekwaam in het Woord, wijs, en geacht onder het volk, “zitting te houden om de zaak te onderzoeken”. Het kwaad was duidelijk, het bestaan ervan bekend, maar elk persoonlijk geval vereiste een bijzonder onderscheidingsvermogen en een beoordeling naar Gods gedachten. Drie volle maanden waren er voor nodig om deze geweldig moeilijke zaak te regelen (vs. 16 en 17). Het oordeel werd in liefde uitgesproken, zonder iemand te sparen, ook zonder aanzien van de persoon, te beginnen bij de priesters. Dezen, die door hun positie meer schuld droegen dan hun broeders, gaven als hun schuldoffer “een ram uit de kudde vanwege hun schuld” (vs. 19). Omdat zij hun schuld erkend hadden, kon hun offer slechts voor het misdrijf worden gebracht, maar vanwege hun dienst was het van belang dat zij door hun offer uitdrukking gaven aan hun verootmoediging. Daarna komen de Levieten, de zangers, de poortwachters en ten slotte die “uit Israël”. Van hen is het een lange lijst, maar wat een genade: het herstel komt zonder nieuwe breuk tot stand, door de verootmoediging, die een bron van vastbeslotenheid en geestkracht wordt, en door de bediening van het Woord.

We zagen al dat deze bediening de persoon van Ezra karakteriseert. We vinden bij hem geen wonderbaarlijke, noch profetische gave, zoals bij een Haggai en een Zacharia, ook geen buitengewone ontplooiing van goddelijke kracht. Hij heeft niets dat de gewone maat en hulpbronnen te boven gaat, maar zijn hart is toegewijd aan de heerlijke Naam van de Here, en gevoelig voor het welzijn van het volk. Vóór alles wordt hij gekenmerkt door zijn kennis van de wet van Mozes, van het geschreven Woord. Dat is zijn leidsman in alles, en daarop steunt zijn geloof. Hij blijft vasthouden aan de beginselen die het voor de aandacht stelt, brengt ze in praktijk en duldt niet dat daarvan wordt afgeweken. Daardoor juist wint hij het vertrouwen, zelfs van de koning, en dat is ook de enige bron van zijn gezag.

Het boek Ezra biedt ons kostbare onderwijzingen die ook van toepassing zijn op de tegenwoordige positie van het volk van God te midden van het verval van de christenheid. We moeten de grondbeginselen van het getuigenis kennen, de karaktertrekken van een opwekking, de voorwaarden van een herstel, wanneer de getuigen de afzondering van de wereld hebben vergeten.

Mochten wij toch dit kostbare gedeelte van het Woord in al die opzichten met veel aandacht overdenken.

Oude Sporen 2009

